Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 3ης Μαΐου 2018 *[i]

«Πρόσβαση στα έγγραφα – Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 – Έγγραφα που έχει στην κατοχή της η Επιτροπή – Έγγραφα προερχόμενα από κράτος μέλος – Έγγραφα που αντηλλάγησαν στο πλαίσιο του συστήματος ελέγχου της τηρήσεως των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής – Άρθρο 113 του κανονισμού (ΕΚ) 1224/2009 – Πρόσβαση του κοινού κατόπιν αιτήσεως υποβληθείσας από μη κυβερνητική οργάνωση – Προσφυγή ακυρώσεως – Παραδεκτό – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Ειλικρινής συνεργασία – Επιλογή της νομικής βάσεως»

Στην υπόθεση T-653/16,

Δημοκρατία της Μάλτας, εκπροσωπούμενη από την A. Μπουχάγιαρ,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον J. Baquero Cruz και την F. Clotuche-Duvieusart,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, περί ακυρώσεως της αποφάσεως του γενικού γραμματέα της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 2016, επί επιβεβαιωτικής αιτήσεως προσβάσεως της Greenpeace σε έγγραφα σχετικά με φερόμενη ως παράνομη αποστολή ζώντος τόνου από την Τυνησία προς ιχθυοτροφείο τόνου ευρισκόμενο στη Μάλτα, καθόσον με την απόφαση αυτή παρέχεται στην Greenpeace πρόσβαση σε έγγραφα προερχόμενα από τις μαλτεζικές αρχές,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, K. Kowalik-Bańczyk (εισηγήτρια) και C. Mac Eochaidh, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

1 Τον Μάρτιο του 2010, η περιβαλλοντική οργάνωση Greenpeace απέστειλε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή πληροφορίες σχετικά με φερόμενη ως παράνομη αποστολή ζώντος τόνου από την Τυνησία προς ιχθυοτροφείο τόνου ευρισκόμενο στη Μάλτα.

2 Βάσει των πληροφοριών αυτών, η Επιτροπή, με την απόφαση C(2010) 7791 τελικό, της 12ης Νοεμβρίου 2010, ενημέρωσε τη Δημοκρατία της Μάλτας για παρατυπίες που εντοπίστηκαν στον τομέα των ελέγχων των δραστηριοτήτων που συνδέονται με τον τόνο και της ζήτησε να κινήσει διοικητική έρευνα δυνάμει του άρθρου 102, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1224/2009 του Συμβουλίου, της 20ής Νοεμβρίου 2009, περί θεσπίσεως κοινοτικού συστήματος ελέγχου της τήρησης των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής, τροποποιήσεως των κανονισμών (ΕΚ) 847/96, (ΕΚ) 2371/2002, (ΕΚ) 811/2004, (ΕΚ) 768/2005, (ΕΚ) 2115/2005, (ΕΚ) 2166/2005, (ΕΚ) 388/2006, (ΕΚ) 509/2007, (ΕΚ) 676/2007, (ΕΚ) 1098/2007, (ΕΚ) 1300/2008, (ΕΚ) 1342/2008 και καταργήσεως των κανονισμών (ΕΟΚ) 2847/93, (ΕΚ) 1627/94 και (ΕΚ) 1966/2006 (ΕΕ 2009, L 343, σ. 1).

3 Κατόπιν της διοικητικής έρευνας που διενήργησε η Δημοκρατία της Μάλτας (στο εξής: διοικητική έρευνα), η Επιτροπή κατάρτισε από κοινού με το κράτος μέλος αυτό, με την απόφαση C(2011) 6257 τελικό της 12ης Σεπτεμβρίου 2011, και δυνάμει του άρθρου 102, παράγραφος 4, του κανονισμού 1224/2009, σχέδιο δράσεως με σκοπό την κάλυψη των κενών στο σύστημα ελέγχου της αλιείας στη Μάλτα (στο εξής: σχέδιο δράσεως). Κατά την Επιτροπή, η Δημοκρατία της Μάλτας υλοποίησε ικανοποιητικώς το σχέδιο δράσεως αυτό από τον Φεβρουάριο του 2013.

4 Εν τω μεταξύ, με επιστολή της 14ης Απριλίου 2010, η Greenpeace ζήτησε από την Επιτροπή, βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), να της παράσχει πρόσβαση στα έγγραφα σχετικά με την προαναφερθείσα στη σκέψη 1 ανωτέρω αποστολή τόνου, συμπεριλαμβανομένων των εγγράφων που αντηλλάγησαν για το θέμα αυτό μεταξύ της Δημοκρατίας της Μάλτας και της Επιτροπής (στο εξής: αίτηση της 14ης Απριλίου 2010). Η αίτηση προσβάσεως στα εν λόγω έγγραφα απορρίφθηκε από την Επιτροπή οριστικώς με την επιβεβαιωτική απόφαση της 3ης Μαρτίου 2011. Κατόπιν τούτου, η Greenpeace υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, στις 23 Μαΐου 2012.

5 Με επιστολή της 19ης Απριλίου 2012, η Greenpeace ζήτησε από την Επιτροπή να της παράσχει πρόσβαση σε διάφορα έγγραφα μεταγενέστερα της από 14 Απριλίου 2010 αιτήσεώς της, ιδίως δε στην αλληλογραφία μεταξύ της Δημοκρατίας της Μάλτας και της Επιτροπής που η τελευταία απέστειλε ή έλαβε μετά την 3η Μαρτίου 2011 (στο εξής: αίτηση της 19ης Απριλίου 2012). Η αίτηση προσβάσεως στα εν λόγω έγγραφα απορρίφθηκε από την Επιτροπή οριστικώς με την επιβεβαιωτική απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2012. Κατόπιν τούτου, η Greenpeace υπέβαλε νέα καταγγελία στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, στις 26 Απριλίου 2013.

6 Με σύσταση της 29ης Ιουνίου 2015, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε αιτιολογήσει επαρκώς την άρνησή της να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις της 14ης Απριλίου 2010 και της 19ης Απριλίου 2012 και κάλεσε την Επιτροπή να παράσχει πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα ή να αιτιολογήσει δεόντως τη σχετική άρνησή της.

7 Με επιστολή της 29ης Ιουλίου 2015 (στο εξής: αρχική αίτηση), η Greenpeace επανέλαβε τα από 14 Απριλίου 2010 και 19 Απριλίου 2012 αιτήματά της, παραπέμποντας στις συστάσεις του Διαμεσολαβητή και ζητώντας εκ νέου πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων τα οποία αφορούσαν αυτές οι δύο αιτήσεις, καθώς και οι δύο καταγγελίες που υποβλήθηκαν στον Διαμεσολαβητή, ήτοι τα κατωτέρω έγγραφα:

«– κάθε έγγραφο σχετικά με τη μεταφορά τόνου [...] από την Τυνησία προς τη Μάλτα, καθώς και σχετικά με τον μεταγενέστερο εγκλωβισμό και/ή τη σφαγή των τόνων στη Μάλτα στις 20, 21 και 22 Μαρτίου [2010], συμπεριλαμβανομένων, λόγου χάρη, αντιγράφων των δηλώσεων αιχμαλωσίας και μεταφοράς, των εκθέσεων παρατηρητών, κ.λπ.·

– κάθε μαγνητοσκοπημένο περιεχόμενο που καταγράφει τη μεταφορά, τον εγκλωβισμό και, ενδεχομένως, τη σφαγή των τόνων [...]·

– κάθε γραπτή επικοινωνία μεταξύ της Επιτροπής και της Μαλτεζικής [Κυβερνήσεως] η οποία αφορά τα προαναφερθέντα ζητήματα·

– την απόφαση C(2010) 7791 [τελικό] της Επιτροπής, της 12ης Νοεμβρίου 2010 [...], συμπεριλαμβανομένων όλων των παραρτημάτων της·

– την έκθεση που συνέταξαν οι μαλτεζικές αρχές ανταποκρινόμενες στο εν λόγω αίτημα [σύμφωνα με] το άρθρο 102, παράγραφος 3, του κανονισμού [1224/2009]·

– κάθε έγγραφο σχετικό με την αξιολόγηση της προαναφερθείσας εκθέσεως από την Επιτροπή·

– το σχέδιο δράσεως [...], και

– κάθε αλληλογραφία μεταξύ της [Δημοκρατίας της] Μάλτας και της Επιτροπής σχετικά με τις παρατυπίες που εντοπίστηκαν στον τομέα των ελέγχων των δραστηριοτήτων που αφορούν τον τόνο στη Μάλτα, η οποία απεστάλη ή ελήφθη μετά την 3η Μαρτίου 2011».

8 Με ηλεκτρονικό μήνυμα της 28ης Σεπτεμβρίου 2015, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Δημοκρατία της Μάλτας για την αρχική αίτηση και διαβουλεύθηκε μαζί της προκειμένου η τελευταία να της καταστήσει γνωστό, εντός πέντε εργασίμων ημερών, εάν αντιτίθετο στη γνωστοποίηση των προερχομένων από αυτήν εγγράφων, όπως αυτά προσδιορίστηκαν από την Επιτροπή στο συγκεκριμένο στάδιο.

9 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2015, η Δημοκρατία της Μάλτας ζήτησε παράταση της προθεσμίας απαντήσεως που της είχε ταχθεί.

10 Στις 5 Νοεμβρίου 2015, η Επιτροπή παρέτεινε για δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες την προθεσμία απαντήσεως που είχε ταχθεί στη Δημοκρατία της Μάλτας. Επ' ευκαιρία, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Δημοκρατία της Μάλτας ότι είχε αποφασίσει, αφενός, να παράσχει στην Greenpeace πρόσβαση στα έγγραφα που προέρχονταν από την ίδια και, αφετέρου, να συνεχίσει την εν εξελίξει διαβούλευση με τη Δημοκρατία της Μάλτας όσον αφορά τα έγγραφα που προέρχονταν από τις μαλτεζικές αρχές.

11 Με επιστολή της 30ής Νοεμβρίου 2015, η Δημοκρατία της Μάλτας υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στην Επιτροπή, εκθέτοντας τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι τα έγγραφα που προέρχονταν τόσο από την ίδια όσο και από την Επιτροπή δεν έπρεπε να γνωστοποιηθούν.

12 Στις 23 Δεκεμβρίου 2015, ο γενικός διευθυντής της γενικής διευθύνσεως (ΓΔ) Θαλάσσιας Πολιτικής και Αλιείας της Επιτροπής αρνήθηκε στην Greenpeace την πρόσβαση στα έγγραφα που προέρχονταν από τη Δημοκρατία της Μάλτας, όπως αυτά προσδιορίστηκαν στο συγκεκριμένο στάδιο, διότι η τελευταία αντιτίθετο στη γνωστοποίηση όλων των προερχομένων από αυτήν εγγράφων (στο εξής: αρχική απόφαση).

13 Στις 20 Ιανουαρίου 2016, η Greenpeace υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση (στο εξής: επιβεβαιωτική αίτηση).

14 Με έγγραφο της 13ης Απριλίου 2016, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Δημοκρατία της Μάλτας για την υποβολή της επιβεβαιωτικής αιτήσεως. Με το ίδιο έγγραφο, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, κατόπιν επανεξετάσεως του αντικειμένου της αρχικής αιτήσεως, είχε εντοπίσει και άλλα έγγραφα που προέρχονταν τόσο από τις δικές της υπηρεσίες όσο και από τις μαλτεζικές αρχές και καλύπτονταν από την αίτηση αυτή. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή ζήτησε από τη Δημοκρατία της Μάλτας, πάντα με το ίδιο έγγραφο, να της καταστήσει γνωστό, εντός προθεσμίας πέντε εργασίμων ημερών, εάν αντιτίθετο ακόμα στην πλήρη ή μερική γνωστοποίηση των εγγράφων που προέρχονταν από εκείνη, συμπεριλαμβανομένων των νέων εγγράφων που προσδιορίστηκαν.

15 Στις 18 Απριλίου 2016, η Δημοκρατία της Μάλτας ζήτησε παράταση της προθεσμίας απαντήσεως που της είχε ταχθεί.

16 Στις 27 Απριλίου 2016, η Επιτροπή παρέτεινε για δέκα εργάσιμες ημέρες την προθεσμία απαντήσεως που είχε ταχθεί στη Δημοκρατία της Μάλτας.

17 Στις 3 Μαΐου 2016, η Δημοκρατία της Μάλτας ενημέρωσε την Επιτροπή ότι αντιτίθετο στη γνωστοποίηση του συνόλου των εγγράφων που προέρχονταν από τις μαλτεζικές αρχές, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που είχαν προσδιοριστεί κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως.

18 Στις 19 Μαΐου 2016, η Επιτροπή κάλεσε τη Δημοκρατία της Μάλτας να διευκρινίσει, εντός προθεσμίας δέκα εργασίμων ημερών, τους λόγους και τον βαθμό της αντιθέσεώς της στη γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων.

19 Στις 27 Μαΐου 2016, η Δημοκρατία της Μάλτας απάντησε εμμένοντας απολύτως στη θέση που είχε εκφράσει, κατ' αυτήν με τρόπο αρκούντως σαφή, με την από 3 Μαΐου 2016 επιστολή της.

20 Στις 13 Ιουλίου 2016, ο γενικός γραμματέας της Επιτροπής εξέδωσε απόφαση επί της επιβεβαιωτικής αιτήσεως της Greenpeace (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Η Επιτροπή ενημέρωσε αυθημερόν εγγράφως τη Δημοκρατία της Μάλτας για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

21 Ειδικότερα, με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή παρέσχε στην Greenpeace πρόσβαση σε διάφορα έγγραφα προερχόμενα τόσο από τις δικές της υπηρεσίες όσο και από τις μαλτεζικές αρχές, έχοντας προηγουμένως απαλείψει τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα. Όσον αφορά τα προερχόμενα από την Επιτροπή έγγραφα, εκείνα των οποίων αποφασίστηκε η γνωστοποίηση ήταν είτε έγγραφα που προσδιορίστηκαν κατά το στάδιο της εξετάσεως της αρχικής αιτήσεως, αλλά εκ παραδρομής δεν διαβιβάστηκαν εν συνεχεία στην Greenpeace (έγγραφα που απαριθμούνται στο παράρτημα F της προσβαλλομένης αποφάσεως), είτε έγγραφα που προσδιορίστηκαν μόλις κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως (έγγραφα που απαριθμούνται στο παράρτημα D της προσβαλλομένης αποφάσεως). Όσον αφορά τα έγγραφα που προέρχονται από τη Δημοκρατία της Μάλτας, εκείνα των οποίων αποφασίστηκε η γνωστοποίηση περιελάμβαναν τόσο τα έγγραφα που προσδιορίστηκαν κατά το στάδιο της εξετάσεως της αρχικής αιτήσεως (έγγραφα που περιλαμβάνονται στο παράρτημα B της προσβαλλομένης αποφάσεως με αρίθμηση 112 έως 230, στο εξής: έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230), όσο και τα έγγραφα που προσδιορίστηκαν κατά το στάδιο της

εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως (έγγραφα που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Β της προσβαλλομένης αποφάσεως με αρίθμηση 1 έως 111 και 231 έως 240, στο εξής: έγγραφα υπ' αριθ. 1 έως 111 και 231 έως 240).

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

22 Η Δημοκρατία της Μάλτας άσκησε την υπό κρίση προσφυγή με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Σεπτεμβρίου 2016.

23 Με χωριστά δικόγραφα, τα οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την ίδια ημέρα, η Δημοκρατία της Μάλτας αφενός, κατέθεσε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων προκειμένου να ανασταλεί η εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως και, αφετέρου, υπέβαλε αίτημα εμπιστευτικής μεταχειρίσεως έναντι του κοινού ορισμένων δεδομένων που περιλαμβάνονταν στο δικόγραφο της προσφυγής και στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, καθώς και στα παραρτήματά τους.

24 Η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως στις 12 Δεκεμβρίου 2016.

25 Η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως στις 30 Μαρτίου 2017 και η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως στις 19 Μαΐου 2017.

26 Με διάταξη της 25ης Αυγούστου 2017, Μάλτα κατά Επιτροπής (T-653/16 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:583), ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

27 Η Δημοκρατία της Μάλτας ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον με αυτήν παρέχεται πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία προέρχονται από τις μαλτεζικές αρχές·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

28 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Μάλτας στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

29 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Δημοκρατία της Μάλτας προβάλλει, με το δικόγραφο της προσφυγής, τέσσερις λόγους οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο πρώτος, παράβαση των διαδικαστικών προθεσμιών που προβλέπονται από τον κανονισμό 1049/2011 και παράβαση της υποχρεώσεως ειλικρινούς συνεργασίας, ο δεύτερος, μη ορθή εκτίμηση του περιεχομένου της αρχικής αιτήσεως και εσφαλμένη αντιμετώπισή της ως νέας αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα, ο τρίτος, παράνομη διεύρυνση του αντικειμένου της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και ο τέταρτος, παράβαση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009. Επιπροσθέτως, η Δημοκρατία της Μάλτας προβάλλει με το υπόμνημα απαντήσεως και έναν πέμπτο λόγο, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

Α. Επί του παραδεκτού

30 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα αιτήματα της Δημοκρατίας της Μάλτας και, εν πάση περιπτώσει, το σύνολο των λόγων που αυτή προβάλλει προς στήριξη των αιτημάτων της, είναι απαράδεκτα.

1. Επί του παραδεκτού των αιτημάτων της Δημοκρατίας της Μάλτας και των τεσσάρων πρώτων λόγων που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων αυτών

31 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή της Δημοκρατίας της Μάλτας είναι απαράδεκτη, καθόσον με αυτή ζητείται η ακύρωση «επιβεβαιωτικής αποφάσεως εν ευρεία εννοία» και όχι «χωριστής αποφάσεως» με την οποία η Επιτροπή επέτρεψε την πρόσβαση στα έγγραφα που προέρχονται από τις μαλτεζικές αρχές παρά την αντίθεση που εξέφρασαν οι τελευταίες δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001. Επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι τέσσερις πρώτοι λόγοι που προβάλλει η Δημοκρατία της Μάλτας προς στήριξη της προσφυγής της είναι απαράδεκτοι, καθόσον οι λόγοι αυτοί «δεν […] βασίζονται στις ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεις [από την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα] που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού […] 1049/2001».

32 Η Δημοκρατία της Μάλτας αντικρούει τον λόγο απαραδέκτου αυτό.

33 Υπενθυμίζεται ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί Ένωση δικαίου στο πλαίσιο της οποίας οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της εν λόγω Ένωσης υπόκεινται σε έλεγχο συμφωνίας, μεταξύ άλλων, με τις Συνθήκες και τις γενικές αρχές του δικαίου (βλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2015, Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, σκέψη 60 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ειδικότερα, διά των Συνθηκών καθιερώνεται πλήρες σύστημα ενδίκων βοηθημάτων και διαδικασιών, το οποίο ως σκοπό έχει την ανάθεση στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης του ελέγχου της νομιμότητας των πράξεων των θεσμικών οργάνων (απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, Les Verts κατά Κοινοβουλίου, 294/83, EU:C:1986:166, σκέψη 23).

34 Η ανωτέρω αρχή αποτυπώνεται ιδίως στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ, δυνάμει του οποίου το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων της Επιτροπής, εκτός των συστάσεων και γνωμών, και είναι αρμόδιο, στο πλαίσιο αυτό, να αποφαίνεται επί προσφυγών λόγω αναρμοδιότητας, λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου, λόγω παραβάσεως των Συνθηκών ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή τους ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας.

35 Ως εκ τούτου, τα κράτη μέλη δύνανται να προσβάλουν, δια της προσφυγής ακυρώσεως, κάθε πράξη της Επιτροπής που έχει χαρακτήρα αποφάσεως, κανονιστικής ή ατομικής, και να προβάλουν, συναφώς, προς στήριξη των αιτημάτων τους κάθε λόγο ο οποίος αφορά, μεταξύ άλλων, παράβαση ουσιώδους τύπου ή παράβαση κανόνα δικαίου που έχει θεσπιστεί για την εφαρμογή των Συνθηκών (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 20ής Μαρτίου 1985, Ιταλία κατά Επιτροπής, 41/83, EU:C:1985:120, σκέψη 30).

36 Κατά συνέπεια, πρώτον, κάθε κράτος μέλος δύναται παραδεκτώς να προσβάλει, με προσφυγή ακυρώσεως, απόφαση της Επιτροπής η οποία έχει εκδοθεί δυνάμει του κανονισμού 1049/2001 και η οποία επιτρέπει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο την πρόσβαση σε έγγραφα ευρισκόμενα στην κατοχή της Επιτροπής και προερχόμενα από το εν λόγω κράτος μέλος, χωρίς να είναι αναγκαίο να εντοπιστεί η ύπαρξη χωριστής αποφάσεως της Επιτροπής, κατά της οποίας και μόνο θα χωρούσε προσφυγή, να μην λάβει υπόψη την αντίθεση του εν λόγω κράτους μέλους στη γνωστοποίηση των σχετικών εγγράφων.

37 Δεύτερον, κάθε κράτος μέλος δύναται παραδεκτώς να προβάλει, προς στήριξη προσφυγής του κατά αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία παρέχεται σε τρίτο πρόσβαση σε έγγραφα, οποιονδήποτε από τους τέσσερις λόγους ακυρώσεως του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και, ειδικότερα, λόγο ακυρώσεως που

αφορά παράβαση διαδικαστικού ή ουσιαστικού κανόνα τον οποίο το κράτος μέλος θεωρεί κρίσιμο, υπό την επιφύλαξη της εξετάσεως του κατά πόσον ο προβαλλόμενος λόγος ακυρώσεως είναι λυσιτελής. Επομένως, όσον αφορά το παραδεκτό λόγου ο οποίος προβάλλεται κατά τέτοιας αποφάσεως, δεν είναι αναγκαίο να γίνεται διάκριση αναλόγως του εάν ο κανόνας του οποίου προβάλλεται η παράβαση προβλέπεται από τον κανονισμό 1049/2001 ή από άλλο νομοθέτημα.

38 Η ως άνω εκτίμηση αυτή δεν ανατρέπεται από την επιχειρηματολογία της Επιτροπής κατά την οποία, κατ' ουσίαν, το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 έχει οριοθετήσει και περιορίσει το δικαίωμα των κρατών μελών να αντιτάσσονται στη γνωστοποίηση των εγγράφων που έχουν διαβιβάσει σε θεσμικό όργανο.

39 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 προβλέπει ότι «το κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει από το θεσμικό όργανο να μη δημοσιοποιήσει ένα έγγραφο προερχόμενο από αυτό χωρίς προηγούμενη συμφωνία του».

40 Αληθεύει, βεβαίως, ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 έχει ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει στο οικείο κράτος μέλος να αντιτάσσεται στη γνωστοποίηση εγγράφων προερχόμενων από το ίδιο μόνον εφόσον η εναντίωσή του στηρίζεται στις ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του ίδιου κανονισμού και εφόσον αιτιολογήσει προσηκόντως την άποψή του επ' αυτού (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 99, και της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 59).

41 Εντούτοις, αυτή η οριοθέτηση της δυνατότητας του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους να μετέχει στη λήψη της αποφάσεως της Ένωσης, δυνατότητας που του παρέχει το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, δεν συνεπάγεται ότι το κράτος μέλος αυτό δεν δύναται να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί παροχής προσβάσεως στα επίμαχα έγγραφα και να επικαλεστεί προς τον σκοπό αυτόν άλλες παρανομίες περάν εκείνων που αφορούν παράβαση του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001. Πράγματι, τυχόν αποδοχή της αντίθετης ερμηνείας που προτείνει η Επιτροπή θα ισοδυναμούσε με αναγνώριση στον νομοθέτη της Ένωσης της δυνατότητας να περιορίζει το δικαίωμα προσφυγής που παρέχεται στα κράτη μέλη δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, υπονομεύοντας έτσι το πλήρες σύστημα ενδίκων βοηθημάτων και διαδικασιών που έχουν καθιερώσει οι Συνθήκες και στο πλαίσιο του οποίου έχει ανατεθεί στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων των θεσμικών οργάνων.

42 Πρέπει να προστεθεί ότι όντως το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, τα οποία αμφότερα μνημονεύονται από την Επιτροπή, κατοχυρώνουν το δικαίωμα κάθε πολίτη της Ένωσης, καθώς και κάθε φυσικού ή νομικού προσώπου που έχει την κατοικία ή την καταστατική έδρα του σε κράτος μέλος να έχει πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων. Εντούτοις, η δυνατότητα κράτους μέλους να ασκεί προσφυγή ακυρώσεως κατά αποφάσεως της Επιτροπής περί παροχής προσβάσεως σε έγγραφα και να προβάλλει, προς στήριξή της, κάθε λόγο που θέτει εν αμφιβόλω τη νομιμότητα της αποφάσεως αυτής, δεν έχει ως συνέπεια τον αδικαιολόγητο περιορισμό του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα, αλλ' απλώς παρέχει στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα να ελέγξει τη νομιμότητα της σχετικής αποφάσεως υπό το πρίσμα του συνόλου των κατά περίπτωση εφαρμοστέων διαδικαστικών και ουσιαστικών κανόνων και, άρα, να διασφαλίσει το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής του οικείου κράτους μέλους.

43 Επομένως, είναι παραδεκτά τα αιτήματα της Δημοκρατίας της Μάλτας που αποσκοπούν στη μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και οι τέσσερις πρώτοι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλονται προς στήριξή τους.

44 Κατά συνέπεια, ο λόγος απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή κατά των αιτημάτων της Δημοκρατίας της Μάλτας, καθώς και κατά των τεσσάρων πρώτων λόγων που προβλήθηκαν προς στήριξή τους, απορρίπτεται.

2. Επί του παραδεκτού του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

45 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο πέμπτος λόγος, ο οποίος αφορά ανεπαρκή αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως και, συνεπώς, είναι απαράδεκτος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

46 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι κατά το άρθρο 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται κατά τη διάρκεια της δίκης η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.

47 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, η έλλειψη ή η ανεπάρκεια αιτιολογίας αποτελεί περίπτωση παραβάσεως ουσιώδους τύπου, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, και συνιστά λόγο ακυρώσεως δημοσίας τάξεως τον οποίο ο δικαστής της Ένωσης μπορεί, και μάλιστα πρέπει, να ερευνά αυτεπαγγέλτως (απόφαση της 20ής Μαρτίου 1959, Nold κατά Ανωτάτης Αρχής, 18/57, EU:C:1959:6, σ. 323, καθώς και απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας κ.λπ., C-89/08 P, EU:C:2009:742, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

48 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να εξετάσει τον προβαλλόμενο από προσφεύγοντα λόγο που αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, χωρίς να χρειάζεται να εξετάσει αν ο λόγος αυτός, ο οποίος έχει προβληθεί για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 20ής Ιουλίου 2017, Badica και Kardiam κατά Συμβουλίου, T-619/15, EU:T:2017:532, σκέψη 43).

49 Κατά συνέπεια, θα εξετασθεί κατωτέρω, στις σκέψεις 51 έως 65, το βάσιμο του πέμπτου λόγου.

Β. Επί της ουσίας

50 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να εξεταστεί πρώτος κατά σειρά ο πέμπτος λόγος ο οποίος αφορά ανεπάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, εν συνεχεία από κοινού οι τρεις πρώτοι λόγοι οι οποίοι αφορούν τη διαδικασία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και, τέλος, ο τέταρτος λόγος ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009.

1. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

51 Η Δημοκρατία της Μάλτας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε αρκούντως, με την προσβαλλόμενη απόφαση ή ακόμη με το έγγραφο της 13ης Ιουλίου 2016 με το οποίο ενημέρωσε τις μαλτεζικές αρχές για την έκδοση της αποφάσεως αυτής, τους λόγους για τους οποίους αποφάσισε να αποστεί από την προγενέστερη πρακτική της όσον αφορά, πρώτον, την απαίτηση περί ακριβείας των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα, δεύτερον, το απαράδεκτο των επιβεβαιωτικών αιτήσεων που υπερβαίνουν το αντικείμενο των αρχικών αιτήσεων και, τρίτον, τη μη γνωστοποίηση εγγράφων που δεν έχουν προσδιοριστεί επακριβώς στην αίτηση προσβάσεως, ιδίως δε όταν τα έγγραφα αυτά προέρχονται από τρίτους. Η Δημοκρατία της Μάλτας προσάπτει επίσης στην Επιτροπή ότι δεν της παρέσχε καμία διευκρίνιση όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι πολλά έγγραφα προερχόμενα από τις μαλτεζικές αρχές ενέπιπταν στο αντικείμενο της αιτήσεως προσβάσεως στα

έγγραφα και έπρεπε, κατά συνέπεια, να γνωστοποιηθούν, και τούτο παρά το γεγονός η Δημοκρατία της Μάλτας είχε κατ' επανάληψη υποβάλει σχετικό ερώτημα στην Επιτροπή κατά τη φάση των διαβουλεύσεων.

52 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της Δημοκρατίας της Μάλτας.

53 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία που επιβάλλει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της σχετικής πράξεως και να εκθέτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα, αφενός, στους ενδιαφερόμενους να γνωρίζουν τους δικαιολογητικούς λόγους του ληφθέντος μέτρου και, αφετέρου, στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος που μπορούν να έχουν προς παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αυτή αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του περιεχομένου της, αλλά και βάσει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 63· βλ., επίσης, απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 88 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

54 Εξάλλου, κατά τη νομολογία, η Επιτροπή, οσάκις βαίνει αισθητά πέραν των προγενεστέρων αποφάσεων και αφίσταται από πάγια πρακτική λήψεως αποφάσεων, οφείλει να αναπτύξει αναλυτικώς το σκεπτικό της (αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 1975, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique κ.λπ. κατά Επιτροπής, 73/74, EU:C:1975:160, σκέψη 31, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, C-521/09 P, EU:C:2011:620, σκέψη 155).

55 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται, προκαταρκτικώς, ότι η Δημοκρατία της Μάλτας δεν αμφισβητεί την ύπαρξη και την επάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέρος που αυτή εξετάζει εάν τα προερχόμενα από τις μαλτεζικές αρχές έγγραφα, τα οποία προσδιορίστηκαν από την Επιτροπή, καλύπτονται από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 και εάν μπορούν, συνεπώς, να γνωστοποιηθούν δυνάμει του εν λόγω κανονισμού. Επιπροσθέτως, η Δημοκρατία της Μάλτας δεν αμφισβητεί ότι η Επιτροπή εξέθεσε με εμπεριστατωμένο τρόπο στην προσβαλλόμενη απόφαση τους λόγους για τους οποίους, κατ' αυτήν, το άρθρο 113 του κανονισμού 1224/2009 δεν εμπόδιζε την εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 1049/2001. Τέλος, η Δημοκρατία της Μάλτας δεν αμφισβητεί ότι μπόρεσε να λάβει γνώση των δικαιολογητικών λόγων της προσβαλλομένης αποφάσεως και να αμφισβητήσει την αιτιολογία της στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

56 Αντιθέτως, η Δημοκρατία της Μάλτας προσάπτει, κατ' ουσίαν, στην Επιτροπή, πρώτον, ότι απέκλινε, χωρίς ιδιαίτερη αιτιολογία, από την προγενέστερη πάγια πρακτική της όσον αφορά την εξέταση των ασαφών αιτήσεων προσβάσεως, τον προσδιορισμό των εγγράφων τα οποία αφορά μια αίτηση προσβάσεως και την εξέταση των επιβεβαιωτικών αιτήσεων που υπερβαίνουν το αντικείμενο των αρχικών αιτήσεων.

57 Σημειώνεται, ωστόσο, ότι η Δημοκρατία της Μάλτας, προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη τέτοιας πάγιας πρακτικής, παραπέμπει απλώς και μόνο στην απόφαση της 2ας Ιουλίου 2015, Typke κατά Επιτροπής (T-214/13, EU:T:2015:448, σκέψη 13), που αφορά μια μεμονωμένη περίπτωση στην οποία ο γενικός γραμματέας της Επιτροπής είχε απορρίψει επιβεβαιωτική αίτηση καθόσον αυτή αφορούσε πτυχή μη καλυπτόμενη από την αντίστοιχη αρχική αίτηση. Όμως, η μνεία της αποφάσεως αυτής και μόνο δεν αρκεί για να αποδείξει την ύπαρξη πάγιας πρακτικής κατά την εξέταση των ασαφών αιτήσεων προσβάσεως, κατά τον προσδιορισμό των εγγράφων τα οποία αφορά μια αίτηση

προσβάσεως ή, ακόμη, κατά την εξέταση των επιβεβαιωτικών αιτήσεων που υπερβαίνουν το αντικείμενο των αρχικών αιτήσεων. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη πάγιας πρακτικής από την οποία η Επιτροπή φέρεται να απέκλινε, η Δημοκρατία της Μάλτας δεν δύναται να προσάψει στο εν λόγω θεσμικό όργανο ότι δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίος φέρεται να μετέβαλε την προσέγγισή του (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 28ης Απριλίου 2010, Amann & Söhne και Cousin Filterie κατά Επιτροπής, T-446/05, EU:T:2010:165, σκέψεις 118 και 158, και της 20ής Σεπτεμβρίου 2012, Πολωνία κατά Επιτροπής, T-333/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:449, σκέψη 92).

58 Δεύτερον, η Δημοκρατία της Μάλτας προσάπτει επίσης στην Επιτροπή ότι δεν δικαιολόγησε επαρκώς στην προσβαλλόμενη απόφαση ή στα στάδια που προηγήθηκαν της εκδόσεώς της γιατί ορισμένα έγγραφα καλύπτονταν από την αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα, παρά τα σχετικά αιτήματα παροχής διευκρινίσεων που υπέβαλε το οικείο κράτος μέλος, ιδίως με τις επιστολές της 30ής Σεπτεμβρίου 2015, της 30ής Νοεμβρίου 2015 και της 27ης Μαΐου 2016.

59 Συναφώς, αληθεύει, καταρχάς, ότι με την επιστολή της 30ής Σεπτεμβρίου 2015, η Δημοκρατία της Μάλτας ζήτησε από την Επιτροπή να πληροφορηθεί τους λόγους για τους οποίους η τελευταία μετέβαλε άποψη την οποία είχε προηγουμένως εκφράσει και αποφάσισε ότι η αρχική αίτηση αφορούσε επίσης ορισμένα έγγραφα που είχαν ανταλλαγεί μεταξύ τους, ιδίως ηλεκτρονικά μηνύματα και πρακτικά συναντήσεων. Εν συνεχεία, προκύπτει ότι, με την επιστολή της 30ής Νοεμβρίου 2015, η Δημοκρατία της Μάλτας επισήμανε ότι, κατ' αυτήν, πολλά από τα έγγραφα τα οποία κρίθηκαν σχετικά από την Επιτροπή δεν καλύπτονταν από την αίτηση προσβάσεως. Τέλος, δεν αμφισβητείται ότι, με την επιστολή της 27ης Μαΐου 2016, η Δημοκρατία της Μάλτας προέβαλε αντιρρήσεις στον προσδιορισμό από την Επιτροπή νέων εγγράφων κατά το στάδιο της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, δεδομένου ότι, κατά τη Δημοκρατία της Μάλτας, η πρακτική αυτή συνιστούσε μη επιτρεπόμενη από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 διεύρυνση του αντικειμένου της αιτήσεως προσβάσεως.

60 Εντούτοις, πρώτον, πρέπει να επισημανθεί ότι, καίτοι με την επιστολή της 30ής Σεπτεμβρίου 2015 ζητήθηκε ρητώς η παροχή διευκρινίσεων από την Επιτροπή, η επιστολή αυτή ήταν προγενέστερη της αρχικής αποφάσεως με την οποία έγιναν δεκτές οι αντιρρήσεις της Δημοκρατίας της Μάλτας και απορρίφθηκε η αίτηση της Greenpeace να της επιτραπεί η πρόσβαση στα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Δημοκρατία της Μάλτας δεν δύναται να προσάψει στην Επιτροπή ότι δεν απάντησε στο αίτημά της περί παροχής διευκρινίσεων με την αρχική απόφαση και, δεδομένου ότι δεν επανέλαβε εν συνεχεία το αίτημα περί παροχής διευκρινίσεων, δεν δύναται κατά μείζονα λόγο να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή δεν απάντησε σε αυτό με την προσβαλλόμενη απόφαση.

61 Δεύτερον, σημειώνεται ότι η επιστολή της 30ής Νοεμβρίου 2015, η οποία είναι επίσης προγενέστερη της αρχικής αποφάσεως, δεν περιελάμβανε κανένα στοιχείο βάσει του οποίου θα μπορούσαν να προσδιοριστούν τα έγγραφα τα οποία αυτή αφορούσε και να γίνουν κατανοητοί οι λόγοι για τους οποίους η Δημοκρατία της Μάλτας θεωρούσε ότι τα επίμαχα έγγραφα δεν καλύπτονταν από την αίτηση προσβάσεως. Επιπλέον, με την επιστολή αυτή δεν ζητήθηκε η παροχή καμίας διευκρινίσεως από την Επιτροπή και, κατά συνέπεια, δεν χρειαζόταν κανενός είδους απάντηση από την τελευταία.

62 Τρίτον, διαπιστώνεται ότι, με την επιστολή της 27ης Μαΐου 2016, η Δημοκρατία της Μάλτας δεν αμφισβήτησε, συγκεκριμένα για κάθε χωριστό έγγραφο, την εκτίμηση της Επιτροπής ότι τα έγγραφα που προσδιορίστηκαν κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως καλύπτονταν από την αρχική αίτηση προσβάσεως, ούτε, εξάλλου, ζήτησε διευκρινίσεις επ' αυτού από την Επιτροπή. Πράγματι, με την επιστολή της 27ης Μαΐου 2016, η Δημοκρατία της Μάλτας περιορίστηκε να αμφισβητήσει γενικώς την επιλογή της Επιτροπής να θεωρήσει, κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, ότι έγγραφα τα οποία δεν είχαν προσδιοριστεί κατά το στάδιο της εξετάσεως της αιτήσεως προσβάσεως καλύπτονταν από την αίτηση αυτή.

63 Συναφώς, η Επιτροπή υπενθύμισε με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι, κατόπιν επανεξετάσεως της αιτήσεως προσβάσεως, είχε εντοπίσει και άλλα έγγραφα τα οποία καλύπτονταν από το αντικείμενο της αιτήσεως αυτής (έγγραφα υπ' αριθ. 1 έως 111 και 231 έως 240). Αληθεύει, βεβαίως, ότι στην απόφαση αυτή η Επιτροπή δεν εξέθεσε για ποιούς λόγους θεωρούσε ότι μπορούσε νομίμως, κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αποφάσεως, να αποφασίσει ότι ορισμένα άλλα έγγραφα καλύπτονταν από την αίτηση προσβάσεως παρά το γεγονός ότι δεν είχε διατυπώσει κρίση επί της γνωστοποιήσεως των εγγράφων αυτών κατά το στάδιο της εξετάσεως της αρχικής αιτήσεως. Εντούτοις, σημειώνεται ότι, στην επιστολή της 27ης Απριλίου 2016, η Επιτροπή είχε ήδη διευκρινίσει στη Δημοκρατία της Μάλτας ότι καθήκον του γενικού γραμματέα της Επιτροπής ήταν να επανεξετάσει, κατά τρόπο ανεξάρτητο, την αρχική απόφαση του γενικού διευθυντή της ΓΔ Θαλάσσιας Πολιτικής και Αλιείας και ότι, στο πλαίσιο αυτής της επανεξετάσεως, ο γενικός γραμματέας όφειλε να διερευνήσει εάν, κατά το στάδιο της αρχικής αποφάσεως, είχε όντως προσδιοριστεί το σύνολο των εγγράφων που ενέπιπταν στο αντικείμενο της αιτήσεως, ιδίως στην περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, ο υποβαλών την αίτηση προσβάσεως αμφισβητούσε την πληρότητα του καταλόγου των εγγράφων που προσδιορίστηκαν κατά το στάδιο της αρχικής αποφάσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν ήταν αναγκαίο να επαναλάβει στην προσβαλλόμενη απόφαση τους λόγους για τους οποίους μπορούσε νομίμως να αποφασίσει ότι ορισμένα νέα έγγραφα που προσδιορίστηκαν για πρώτη φορά κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως καλύπτονταν από την αρχική αίτηση προσβάσεως.

64 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν βαρύνεται με πλημμελή αιτιολογία, όπως υποστηρίζει η Δημοκρατία της Μάλτας.

65 Κατά συνέπεια, απορρίπτεται ως αβάσιμος ο πέμπτος λόγος ο οποίος εξετάστηκε από το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο της αρμοδιότητάς του να ερευνά αυτεπαγγέλτως λόγους δημοσίας τάξεως.

2. Επί των τριών πρώτων λόγων, οι οποίοι αφορούν τη διαδικασία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως

66 Με τον πρώτο λόγο, η Δημοκρατία της Μάλτας υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε την αρχική αίτηση ούτε την επιβεβαιωτική αίτηση εντός των προβλεπόμενων από τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001 προθεσμιών, και ότι, ως εκ τούτου, παρέβη την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας της με τις μαλτεζικές αρχές. Λαμβανομένης υπόψη της επιχειρηματολογίας της Δημοκρατίας της Μάλτας, ο λόγος αυτός είναι δυνατόν να διαιρεθεί σε τρία σκέλη που αφορούν, αντιστοίχως, το μεν πρώτο, καθυστερημένη κοινοποίηση στις μαλτεζικές αρχές της αρχικής αιτήσεως και της επιβεβαιωτικής αιτήσεως προκειμένου να γίνει διαβούλευση, το δεύτερο, χορήγηση στις μαλτεζικές αρχές υπερβολικά σύντομων προθεσμιών απαντήσεως και το τρίτο, εκπρόθεσμη έκδοση της αρχικής αποφάσεως και της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι αμφότερες οι αποφάσεις αυτές εκδόθηκαν καθ' υπέρβαση των προθεσμιών που προβλέπονται στον κανονισμό 1049/2001 και, επιπροσθέτως, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε σε χρόνο μεταγενέστερο της σιωπηρής αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η επιβεβαιωτική αίτηση.

67 Με τον δεύτερο λόγο, η Δημοκρατία της Μάλτας υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν εκτίμησε ορθώς το περιεχόμενο της αρχικής της αιτήσεως, αντιμετωπίζοντάς την ως νέα αίτηση προσβάσεως με αντικείμενο πολυάριθμα έγγραφα μη συνδεόμενα με τις δύο προγενέστερες αιτήσεις ή μη ειδικώς προσδιορισμένα από την Greenpeace. Στο πλαίσιο του λόγου αυτού, η Δημοκρατία της Μάλτας προσάπτει, ειδικότερα, στην Επιτροπή ότι έκρινε ότι η αίτηση προσβάσεως κάλυπτε και έγγραφα, κατά κανόνα πιο πρόσφατα, τα οποία, αφενός, δεν μνημονεύονταν ρητώς στις αιτήσεις της 14ης Απριλίου 2010 και της 19ης Απριλίου 2012 και, αφετέρου, δεν συνδέονταν, ως εκ του περιεχομένου τους, με τις παρατυπίες που είχε καταγγείλει η Greenpeace το 2010 ούτε με τη διοικητική έρευνα.

68 Με τον τρίτο λόγο, η Δημοκρατία της Μάλτας υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή διεύρυνε παρανόμως το αντικείμενο της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα και παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως, καθόσον προσδιόρισε, κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως και βάσει αιτήσεως που δεν ήταν αρκούντως σαφής, νέα έγγραφα τα οποία έως τότε δεν είχε προσδιορίσει ως καλυπτόμενα από το αντικείμενο της αιτήσεως αυτής. Στο πλαίσιο του λόγου αυτού, η Δημοκρατία της Μάλτας προσάπτει ιδίως στην Επιτροπή, πρώτον, ότι δεν κάλεσε την Greenpeace να διευκρινίσει την αίτησή της σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, δεύτερον, ότι δεν προέβη σε ενδελεχή εξέταση της αρχικής αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα, τρίτον, ότι εξέτασε ορισμένα έγγραφα αποκλειστικώς κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, κατά παράβαση των άρθρων 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001, οργανώνοντας κατά τον τρόπο αυτό μια διαδικασία εξετάσεως των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα σε δύο στάδια, και, τέταρτον, ότι υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τον καθορισμό του αντικειμένου και του περιεχομένου της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα.

69 Από τα επιχειρήματα που προβάλλει η Δημοκρατία της Μάλτας προς στήριξη των τριών πρώτων λόγων ακυρώσεως προκύπτει ότι το κράτος μέλος αυτό προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέβη διάφορους διαδικαστικούς κανόνες οι οποίοι προβλέπονται στα άρθρα 4 και 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001 και ορισμένοι εκ των οποίων απορρέουν επίσης από την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας.

70 Πριν τυχόν εξετασθεί το βάσιμο των τριών πρώτων λόγων, πρέπει να κριθεί εάν και σε ποιό μέτρο οι λόγοι αυτοί είναι λυσιτελείς.

α) Λυσιτέλεια των τριών πρώτων λόγων

71 Προκειμένου να κριθεί εάν και σε ποιόν βαθμό οι τρεις πρώτοι λόγοι είναι λυσιτελείς, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει αναγκαίο να εκθέσει, προκαταρκτικώς, τους λεπτομερείς κανόνες και τους σκοπούς της διαδικασίας εξετάσεως των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα. Συναφώς, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, των διαδικαστικών κανόνων των άρθρων 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001 και, αφετέρου, των διαδικαστικών κανόνων που προβλέπονται με το άρθρο 4, παράγραφοι 4 και 5, του ίδιου κανονισμού ή που απορρέουν από την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας.

1) Διαδικαστικοί κανόνες των άρθρων 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001

72 Οι διαδικαστικοί κανόνες των άρθρων 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001 μπορούν να συνοψισθούν ως ακολούθως.

73 Πρώτον, οι αιτήσεις προσβάσεως πρέπει να είναι επαρκώς ακριβείς ώστε το θεσμικό όργανο να μπορέσει να προσδιορίσει το ζητούμενο έγγραφο (άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001). Εάν η αίτηση δεν είναι επαρκώς ακριβής, το θεσμικό όργανο ζητεί από τον αιτούντα να διευκρινίσει την αίτησή του βοηθώντας τον, λόγου χάρη παρέχοντας πληροφορίες σχετικά με τη χρήση του δημόσιου μητρώου εγγράφων (άρθρο 6, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού). Στην περίπτωση αιτήσεως που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, το οικείο θεσμικό όργανο δύναται να συνεννοηθεί ανεπισήμως με τον αιτούντα ώστε να βρεθεί μία εύλογη λύση (άρθρο 6, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού). Γενικότερα, τα θεσμικά όργανα πρέπει να παρέχουν πληροφορίες και βοήθεια στους πολίτες ως προς το πώς και πού μπορούν να υποβάλλονται αιτήσεις για πρόσβαση σε έγγραφα (άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001).

74 Δεύτερον, τόσο οι αρχικές αιτήσεις όσο και οι επιβεβαιωτικές αιτήσεις πρέπει να εξετάζονται ταχέως, το δε θεσμικό όργανο πρέπει να αποφασίζει εντός προθεσμίας δεκαπέντε εργασίμων ημερών επί των αιτήσεων αυτών και, σε περίπτωση αρνήσεως παροχής προσβάσεως, να γνωστοποιεί στον αιτούντα τους λόγους της αρνήσεως αυτής (βλ., αντιστοίχως, άρθρο 7, παράγραφος 1, και άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001). Κατ' εξαίρεση, όπως π.χ. στην περίπτωση αιτήσεως που

αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, η προθεσμία αυτή δύναται να παραταθεί κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες (βλ., αντιστοίχως, άρθρο 7, παράγραφος 3, και άρθρο 8, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού). Ελλείψει απαντήσεως εκ μέρους του θεσμικού οργάνου επί αρχικής αιτήσεως εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, ο αιτών έχει το δικαίωμα να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση με σκοπό το θεσμικό όργανο να επανεξετάσει τη θέση του (άρθρο 7, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού). Ελλείψει απαντήσεως εκ μέρους του θεσμικού οργάνου επί επιβεβαιωτικής αιτήσεως εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, ο αιτών δικαιούται να προβάλει την ύπαρξη αρνητικής απαντήσεως και να ασκήσει ένδικη προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου (άρθρο 8, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού).

75 Διάφορα συμπεράσματα προκύπτουν από τους διαδικαστικούς κανόνες των άρθρων 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001 και, γενικότερα, από το σύνολο των διατάξεων του κανονισμού αυτού.

76 Καταρχάς, από τα άρθρα 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει ότι αυτά διέπουν τη διαδικασία υποβολής των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα και οργανώνουν την εξέταση των αιτήσεων αυτών από το οικείο θεσμικό όργανο. Κατά συνέπεια, οι διατάξεις αυτές αφορούν μόνον τις σχέσεις μεταξύ του αιτούντος και του οικείου θεσμικού οργάνου, και όχι τις σχέσεις μεταξύ του θεσμικού οργάνου και τρίτων, όπως τα κράτη μέλη, από τους οποίους ενδεχομένως προέρχονται ορισμένα έγγραφα.

77 Εν συνεχεία, η διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001 έχει ως κύριο σκοπό να καταστήσει δυνατή την ταχεία και ευχερή εξέταση των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα αυτά και ως δευτερεύοντα σκοπό να αποτρέψει, σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, το ενδεχόμενο να επιβαρυνθεί το θεσμικό όργανο με δυσανάλογο φόρτο εργασίας (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2014, Strack κατά Επιτροπής, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, σκέψεις 25, 27 και 28). Ως εκ τούτου, η διαδικασία αυτή έχει θεσπιστεί προς όφελος των προσώπων που ζητούν πρόσβαση στα έγγραφα, λαμβανομένων συγχρόνως υπόψη των περιορισμών στους οποίους υπόκεινται τα θεσμικά όργανα. Αντιθέτως, η διαδικασία αυτή δεν έχει καθεαυτή ως σκοπό να προστατεύσει το συμφέρον τρίτων, και ιδίως των κρατών μελών, να αντιταχθούν στη γνωστοποίηση ορισμένων εγγράφων που προέρχονται από αυτούς/αυτά, κατά μείζονα δε λόγο δεν λαμβάνει υπόψη τους περιορισμούς στους οποίους υπόκεινται οι τρίτοι και τα κράτη μέλη στην περίπτωση που γίνεται διαβούλευση μαζί τους για την ενδεχόμενη γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών.

78 Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι ο κανονισμός 1049/2001 έχει ως σκοπό, δυνάμει του άρθρου 1, στοιχείο α', να «εξασφαλίζεται όσο το δυνατόν ευρύτερη πρόσβαση στα έγγραφα» και έχει ως βάση του την αρχή που διατυπώνεται στην αιτιολογική σκέψη 11, ότι «θα πρέπει να δοθεί στο κοινό πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα των θεσμικών οργάνων». Για αυτόν ακριβώς τον λόγο ο κανονισμός αυτός, και ιδίως οι διαδικαστικής φύσεως διατάξεις του, αποσκοπεί στο να διευκολύνει στον μέγιστο δυνατό βαθμό την άσκηση του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, σκέψη 49), και όχι να δυσχεράνει την άσκηση του εν λόγω δικαιώματος, εξαρτώντας την ιδίως από μη απολύτως αναγκαίες τυπικές προϋποθέσεις.

79 Τέλος, η υποβολή αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα δεν αποτελεί τον μοναδικό τρόπο προσβάσεως σε αυτά. Ειδικότερα, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, στο κοινό παρέχεται πρόσβαση στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή των θεσμικών οργάνων είτε κατόπιν γραπτής αιτήσεως, είτε απευθείας σε ηλεκτρονική μορφή ή μέσω μητρώου εγγράφων. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο, πέραν των άρθρων 6 έως 10 που αφορούν την επεξεργασία των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα και τους λεπτομερείς κανόνες προσβάσεως κατόπιν αιτήσεως, ο κανονισμός 1049/2001 περιλαμβάνει διατάξεις σχετικά με την τήρηση αρχείων εγγράφων (άρθρο 11 του κανονισμού), την άμεση πρόσβαση στα έγγραφα, σε ηλεκτρονική μορφή ή μέσω μητρώου (άρθρο 12 του κανονισμού) και τη δημοσίευση ορισμένων εγγράφων στην Επίσημη Εφημερίδα (άρθρο 13 του κανονισμού).

80 Επομένως, τίποτα δεν εμποδίζει ένα θεσμικό όργανο να γνωστοποιήσει έγγραφα ακόμα και αν δεν του έχει ζητηθεί κάτι τέτοιο, ή, για λόγους διαφάνειας και πληρότητας, να γνωστοποιήσει σε πρόσωπο που έχει υποβάλει αίτηση βάσει του κανονισμού 1049/2001 έγγραφα τα οποία το πρόσωπο αυτό δεν έχει ρητώς προσδιορίσει και μνημονεύσει στην αίτησή του.

81 Υπό τις συνθήκες αυτές, η παράβαση των κανόνων εξετάσεως των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα, οι οποίοι προβλέπονται στα άρθρα 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001, καίτοι είναι ικανή, σε ορισμένες περιπτώσεις, να πλήξει τη νομιμότητα αποφάσεως περί αρνήσεως παροχής προσβάσεως στα έγγραφα, δεν μπορεί πάντως να επηρεάσει τη νομιμότητα αποφάσεως με την οποία επιτρέπεται η πρόσβαση σε αυτά.

82 Ειδικότερα, πρώτον, όσον αφορά το άρθρο 6 του κανονισμού 1049/2001, πρέπει να διευκρινισθεί ότι μολονότι ένα θεσμικό όργανο δεν δύναται να απορρίψει μια αίτηση ως μη επαρκώς ακριβή χωρίς να καλέσει προηγουμένως τον αιτούντα να παράσχει διευκρινίσεις επί της αιτήσεώς του (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου 2011, Dufour κατά ΕΚΤ, T-436/09, EU:T:2011:634, σκέψη 31, και της 22ας Μαΐου 2012, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, T-300/10, EU:T:2012:247, σκέψεις 84 έως 87), εντούτοις δεν μπορεί να προσαφθεί βασίμως σε θεσμικό όργανο ότι επέτρεψε την πρόσβαση σε έγγραφα βάσει αιτήσεως η οποία φέρεται να είναι ασαφής, χωρίς να καλέσει προηγουμένως τον αιτούντα να παράσχει διευκρινίσεις επί της αιτήσεώς του.

83 Πράγματι, στην περίπτωση που ο αιτών δεν κλήθηκε να παράσχει διευκρινίσεις επί της αιτήσεώς του, ούτε το θεσμικό όργανο ούτε κατά μείζονα λόγο ένας τρίτος μπορούν βασίμως να υποστηρίξουν ότι η αίτηση του προσφεύγοντος δεν είναι ακριβής (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2014, Ντούβας κατά ECDC, T-223/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:975, σκέψη 46). Επομένως, στην περίπτωση που ένα θεσμικό όργανο εκτιμά ότι είναι σε θέση να προσδιορίσει το ίδιο, χωρίς να επιβαρυνθεί με δυσανάλογο φόρτο εργασίας, το σύνολο των εγγράφων τα οποία μπορεί να αφορά μια αίτηση, έστω και αν αυτή είναι διατυπωμένη με γενικούς όρους και καλύπτει μεγάλο αριθμό εγγράφων, το θεσμικό όργανο αυτό επιτρέπεται να αποφασίσει επί της αιτήσεως αυτής χωρίς να ζητήσει προηγουμένως από τον αιτούντα να τη διασαφηνίσει και, εν συνεχεία, αναλόγως της περιπτώσεως, να επιτρέψει την πρόσβαση σε όλα τα προσδιορισθέντα έγγραφα, υπό την προϋπόθεση ότι τα τελευταία δεν εμπίπτουν στις εξαιρέσεις που προβλέπει ιδίως το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001.

84 Εξάλλου, το θεσμικό όργανο, δεδομένου ότι υποχρεούται να προβαίνει σε πλήρη εξέταση του συνόλου των εγγράφων που καλύπτονται από αίτηση γνωστοποιήσεως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 22ας Μαΐου 2012, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, T-300/10, EU:T:2012:247, σκέψη 69), δύναται να προσδιορίζει ανά πάσα στιγμή, άρα και για πρώτη φορά στο στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, νέα έγγραφα που μπορούν να καλύπτονται από την αίτηση.

85 Δεύτερον, όσον αφορά τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001, σημειώνεται ότι οι προθεσμίες τις οποίες προβλέπουν έχουν ως αποκλειστικό σκοπό να καταστήσουν δυνατή την ταχεία εξέταση των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα και να επιταχύνουν τη γνωστοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων οσάκις αυτή είναι δυνατή.

86 Υπενθυμίζεται επίσης ότι η υπέρβαση των προθεσμιών των άρθρων 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001 δεν έχει ως συνέπεια να παύει το θεσμικό όργανο να έχει εξουσία προς έκδοση αποφάσεως και δεν είναι ικανή, αφ' εαυτής, να προσδώσει σε απόφαση περί αρνήσεως παροχής προσβάσεως παράνομο χαρακτήρα δικαιολογούντα την ακύρωσή της (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 89, της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψεις 78, 79 και 84, και της 19ης Ιανουαρίου 2010, Co-Frutta κατά Επιτροπής, T-355/04 και T-446/04, EU:T:2010:15, σκέψεις 59 και 71).

87 Η απουσία συνεπειών σε περίπτωση υπερβάσεως των ανωτέρω προθεσμιών ισχύει κατά μείζονα λόγο επί εκδόσεως αποφάσεως με την οποία επιτρέπεται η πρόσβαση στα έγγραφα, διότι, εν τοιαύτη περιπτώσει, το αίτημα περί προσβάσεως ικανοποιείται παρά την υπέρβαση των προθεσμιών αυτών οι οποίες, ούτως ή άλλως, έχουν θεσπιστεί προς όφελος των αιτούντων.

88 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, ένα κράτος μέλος δεν δύναται λυσιτελώς να προβάλει κατά αποφάσεως θεσμικού οργάνου με την οποία επιτρέπεται η πρόσβαση σε έγγραφα λόγους που αφορούν παράβαση των άρθρων 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001.

89 Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων που προέβαλε η Δημοκρατία της Μάλτας προς στήριξη των τριών πρώτων λόγων ακυρώσεως, όπως αυτά συνοψίσθηκαν στις σκέψεις 66 έως 68 ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι, στο πλαίσιο των τριών αυτών λόγων, η Δημοκρατία της Μάλτας επικαλείται παρατυπίες σχετικές με τη διαδικασία των άρθρων 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001, όπως, μεταξύ άλλων, τη γνωστοποίηση εγγράφων που δεν είχαν προσδιορισθεί επακριβώς στην αρχική και στην επιβεβαιωτική αίτηση, τον προσδιορισμό εγγράφων κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, καθώς και τη μη τήρηση των προθεσμιών εξετάσεως της αρχικής και της επιβεβαιωτικής αιτήσεως.

90 Ως εκ τούτου, για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 72 έως 88 ανωτέρω, οι σχετικοί με τις παρατυπίες αυτές λόγοι ακυρώσεως που προβάλλονται κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αλυσιτελείς.

2) Διαδικαστικοί κανόνες του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 1049/2001 ή απορρέοντες από την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας

91 Οι διαδικαστικοί κανόνες που προβλέπονται με το άρθρο 4, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 1049/2001 ή που απορρέουν από την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας δύνανται να συνοψισθούν ως εξής.

92 Πρώτον, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, στην περίπτωση εγγράφων προερχομένων από τρίτο, το θεσμικό όργανο διαβουλεύεται με αυτόν προκειμένου να εκτιμηθεί κατά πόσον εφαρμόζεται η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφοι 1 και 2, του ιδίου κανονισμού, εκτός εάν είναι σαφές ότι το έγγραφο πρέπει ή δεν πρέπει να γνωστοποιηθεί.

93 Συναφώς, έχει κριθεί ότι το δικαίωμα κράτους μέλους να κληθεί σε διαβούλευση πριν τη γνωστοποίηση εγγράφων που βρίσκονται στην κατοχή θεσμικού οργάνου και προέρχονται από το κράτος αυτό τυγχάνει ήδη ευρύτατης αναγνωρίσεως δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 46).

94 Δεύτερον, το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 προβλέπει, όπως ήδη επισημάνθηκε στη σκέψη 39 ανωτέρω, ότι ένα κράτος μέλος δύναται να ζητήσει να μην γνωστοποιηθεί, χωρίς προηγούμενη συναίνεσή του, έγγραφο προερχόμενο από το ίδιο.

95 Συναφώς, διευκρινίζεται ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, δεδομένου ότι απλώς επιτάσσει την ύπαρξη προηγούμενης συναινέσεως του οικείου κράτους μέλους οσάκις αυτό έχει υποβάλει ειδικό αίτημα προς τούτο, έχει διαδικαστικό χαρακτήρα (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψεις 78 και 81, και της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψεις 53 και 54).

96 Τρίτον, το θεσμικό όργανο που προτίθεται να γνωστοποιήσει έγγραφα και το κράτος μέλος από το οποίο προέρχονται τα έγγραφα αυτά υποχρεούνται, σύμφωνα με την αρχή της ειλικρινούς συνεργασίας που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, να ενεργούν και να συνεργάζονται ούτως ώστε οι διατάξεις του κανονισμού 1049/2001 να έχουν αποτελεσματική εφαρμογή (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 85).

97 Ειδικότερα, το θεσμικό όργανο στο οποίο έχει υποβληθεί αίτηση προσβάσεως σε έγγραφο προερχόμενο από κράτος μέλος και το κράτος μέλος αυτό οφείλουν, αφ' ης στιγμής η σχετική αίτηση κοινοποιήθηκε από το θεσμικό όργανο στο κράτος μέλος, να προβούν αμελλητί σε ειλικρινή διάλογο ως προς την ενδεχόμενη εφαρμογή των προβλεπόμενων στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 εξαιρέσεων, λαμβάνοντας ιδιαιτέρως υπόψη την αναγκαιότητα να παρασχεθεί στο θεσμικό όργανο η δυνατότητα να σχηματίσει την κρίση του εντός των προθεσμιών τις οποίες του τάσσουν υποχρεωτικώς τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού αυτού για την έκδοση της αποφάσεώς του επί της αιτήσεως προσβάσεως αυτής (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 86).

98 Επομένως, από τις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 5 του κανονισμού 1049/2001, ερμηνευόμενες σύμφωνα με την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας, προκύπτει ότι αυτές ρυθμίζουν τους λεπτομερείς κανόνες διαβουλεύσεως του θεσμικού οργάνου με τρίτους από τους οποίους προέρχονται έγγραφα, καθώς και τους λεπτομερείς κανόνες συμμετοχής των κρατών μελών από τα οποία προέρχονται έγγραφα στη διαδικασία εκδόσεως της αποφάσεως του θεσμικού οργάνου σχετικά με την πρόσβαση σε αυτά.

99 Κατά συνέπεια, σε αντίθεση με τις διατάξεις των άρθρων 6 και 8 του κανονισμού 1049/2001, οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 5, του ίδιου κανονισμού διέπουν τις σχέσεις μεταξύ του θεσμικού οργάνου και των τρίτων, ιδίως των κρατών μελών, όσον αφορά τα έγγραφα που προέρχονται από αυτούς ή από αυτά, και έχει ως σκοπό να προστατεύσει το συμφέρον των τρίτων και των κρατών μελών να αντιταχθούν στη γνωστοποίηση των εν λόγω εγγράφων.

100 Υπό τις συνθήκες αυτές, τυχόν παράβαση των διατάξεων του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 1049/2001, καθώς και της υποχρεώσεως ειλικρινούς συνεργασίας που υπέχει το θεσμικό όργανο έναντι κράτους μέλους, είναι ικανή να πλήξει τη νομιμότητα αποφάσεως περί παροχής προσβάσεως σε έγγραφα προερχόμενα από το οικείο κράτος μέλος.

101 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, ένα κράτος μέλος δύναται λυσιτελώς να προβάλει κατά αποφάσεως θεσμικού οργάνου περί παροχής προσβάσεως σε έγγραφα προερχόμενα από το ίδιο λόγους που αφορούν παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 1049/2001, καθώς και παράβαση της υποχρεώσεως ειλικρινούς συνεργασίας κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο αυτό.

102 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η Δημοκρατία της Μάλτας υποστηρίζει επίσης, στο πλαίσιο της πρώτης και της δεύτερης αιτιάσεως του πρώτου λόγου, ότι η Επιτροπή, όταν διαβουλεύθηκε μαζί της βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 για να πληροφορηθεί εάν εκείνη αντιτίθετο στη γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων, δεν συνεργάστηκε πλήρως μαζί της, καθόσον, αφού της κοινοποίησε καθυστερημένα την αρχική και την επιβεβαιωτική αίτηση της Greenpeace, της όρισε υπερβολικά σύντομες προθεσμίες απαντήσεως. Με την ανωτέρω επιχειρηματολογία, η Δημοκρατία της Μάλτας προβάλλει, στην πραγματικότητα, παρατυπία σχετική με την προβλεπόμενη στο άρθρο 4, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 1049/2001 διαδικασία, καθώς και παράβαση της υποχρεώσεως ειλικρινούς συνεργασίας στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής.

103 Ως εκ τούτου, για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 91 έως 101 ανωτέρω, η επιχειρηματολογία αυτή προβάλλεται αλυσιτελώς κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

104 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξετασθεί μόνον το βάσιμο των αιτιάσεων περί καθορισμού υπερβολικά σύντομων προθεσμιών απαντήσεως, καθώς και περί παραβάσεως της υποχρεώσεως ειλικρινούς συνεργασίας.

β) Εξέταση του βασίμου των αιτιάσεων περί καθορισμού υπερβολικά σύντομων προθεσμιών απαντήσεως, καθώς και περί παραβάσεως της υποχρεώσεως ειλικρινούς συνεργασίας

105 Εν προκειμένω, η Δημοκρατία της Μάλτας προσάπτει στην Επιτροπή όχι μόνο ότι της κοινοποίησε την αρχική αίτηση, καθώς και την επιβεβαιωτική αίτηση, πολλούς μήνες μετά την παραλαβή τους, αλλά επίσης, και προ πάντων, ότι της όρισε προθεσμία πέντε μόνον ημερών για να διερευνήσει κατά πόσον ήταν δυνατή η γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων υπό το πρίσμα των εξαιρέσεων του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001, και για να αποφασίσει αν θα έκανε χρήση της δυνατότητας που της παρέχει το άρθρο 4, παράγραφος 5 του ίδιου κανονισμού να ζητήσει να μην γνωστοποιηθούν τα συγκεκριμένα έγγραφα.

106 Συναφώς, υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι, μολονότι τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001 επιβάλλουν στα θεσμικά όργανα την υποχρέωση να απαντούν στις αρχικές και επιβεβαιωτικές αιτήσεις προσβάσεως στα έγγραφα εντός συγκεκριμένων προθεσμιών, καμία πάντως διάταξη του κανονισμού αυτού δεν προβλέπει προθεσμία εντός της οποίας το θεσμικό όργανο οφείλει να ενημερώσει κράτος μέλος σχετικά με την υποβολή αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα προερχόμενα από το ίδιο και να του κοινοποιήσει την εν λόγω αίτηση. Κυρίως δε, ο κανονισμός 1049/2001 δεν προβλέπει ποια προθεσμία απαντήσεως πρέπει να τάσσεται από το θεσμικό όργανο στο οικείο κράτος μέλος προκειμένου το τελευταίο να ενημερώσει το θεσμικό όργανο για τυχόν αντίθεσή του στη γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων.

107 Εντούτοις, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που μνημονεύθηκε στις σκέψεις 96 και 97 ανωτέρω, από την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας προκύπτει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να ενεργεί επιμελώς στις σχέσεις της με το οικείο κράτος μέλος, προκειμένου και η ίδια να είναι σε θέση να εκδώσει απόφαση εντός των προβλεπόμενων στα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001 προθεσμιών.

108 Εν προκειμένω, αφενός, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή κοινοποίησε την αρχική αίτηση της 29ης Ιουλίου 2015 στη Δημοκρατία της Μάλτας μόλις στις 28 Σεπτεμβρίου 2015, ήτοι περίπου δύο μήνες μετά την παραλαβή της και, επ' ευκαιρία, ζήτησε από το κράτος μέλος αυτό να την ενημερώσει εντός προθεσμίας πέντε εργασίμων ημερών για τυχόν αντίθεσή του στη γνωστοποίηση των εγγράφων που προέρχονταν από τις μαλτεζικές αρχές, όπως αυτά προσδιορίστηκαν στο συγκεκριμένο στάδιο (έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230).

109 Αφετέρου, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή κοινοποίησε στη Δημοκρατία της Μάλτας την υποβληθείσα στις 20 Ιανουαρίου 2016 επιβεβαιωτική αίτηση μόλις στις 13 Απριλίου 2016, ήτοι σχεδόν τρεις μήνες μετά την παραλαβή της, και ότι, επ' ευκαιρία, όρισε στο εν λόγω κράτος μέλος προθεσμία μόλις πέντε εργασίμων ημερών για να την ενημερώσει για τυχόν αντίθεσή του στη γνωστοποίηση του συνόλου των εγγράφων που προέρχονταν από τις μαλτεζικές αρχές, συμπεριλαμβανομένων, κατά συνέπεια, και εκείνων που προσδιορίστηκαν για πρώτη φορά στο στάδιο της επιβεβαιωτικής αιτήσεως (έγγραφα υπ' αριθ. 1 έως 111 και 231 έως 240).

110 Εντούτοις, πρέπει επίσης να επισημανθεί, πρώτον, ότι, κατόπιν αιτήματος της Δημοκρατίας της Μάλτας, η Επιτροπή παρέτεινε κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες την προθεσμία που είχε αρχικώς ορίσει στο εν λόγω κράτος μέλος μετά την κοινοποίηση της αρχικής αιτήσεως (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω). Τελικώς, η Δημοκρατία της Μάλτας αντιτάχθηκε στη γνωστοποίηση των εγγράφων υπ' αριθ. 112 έως 230 στις 30 Νοεμβρίου 2015, ενώ η αρχική αίτηση της Greenpeace της είχε κοινοποιηθεί από τις 28 Σεπτεμβρίου 2015, ήτοι πλέον των δύο μηνών νωρίτερα.

111 Δεύτερον, κατόπιν αιτήματος της Δημοκρατίας της Μάλτας, η Επιτροπή παρέτεινε κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες την προθεσμία που είχε αρχικώς ορίσει στο εν λόγω κράτος μέλος μετά την κοινοποίηση της επιβεβαιωτικής αιτήσεως (βλ. σκέψη 16 ανωτέρω). Τελικώς, η Δημοκρατία της Μάλτας αντιτάχθηκε στη γνωστοποίηση του συνόλου των επίμαχων εγγράφων στις 3 Μαΐου 2016, ενώ η επιβεβαιωτική αίτηση της Greenpeace της είχε κοινοποιηθεί από τις 13 Απριλίου 2016, ήτοι σχεδόν τρεις εβδομάδες νωρίτερα. Επιπροσθέτως, αφού έλαβε την απάντηση της Δημοκρατίας της Μάλτας στις 3 Μαΐου 2016, η Επιτροπή κάλεσε, στις 19 Μαΐου 2016, το εν λόγω κράτος μέλος να διευκρινίσει, εντός προθεσμίας δέκα εργασίμων ημερών, τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους, κατά τη γνώμη του, τύγχαναν εφαρμογής οι εξαιρέσεις του κανονισμού 1049/2001, καθώς και να προσδιορίσει τα τμήματα των εγγράφων που θεωρούσε ότι καλύπτονται από τις εν λόγω εξαιρέσεις (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω). Όμως, στις 27 Μαΐου 2016, η Δημοκρατία της Μάλτας απλώς και μόνον επανέλαβε την αντίθεσή της στη γνωστοποίηση, σημειώνοντας ότι η εκτίμηση η οποία περιλαμβανόταν στο από 3 Μαΐου 2016 έγγραφό της επαρκούσε για να προσδιοριστούν οι εξαιρέσεις οι οποίες μνημονεύονταν στο εν λόγω έγγραφο (βλ. σκέψη 19 ανωτέρω).

112 Επομένως, προκύπτει ότι, στην πραγματικότητα, η Δημοκρατία της Μάλτας είχε στη διάθεσή της αρκετές εβδομάδες για να προβεί σε εξέταση των εγγράφων που είχαν προσδιοριστεί από την Επιτροπή κατά το στάδιο της εξετάσεως της αρχικής αιτήσεως και μεταγενέστερα κατά το στάδιο της εξετάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως. Επιπροσθέτως, παρά τον αριθμό των επίμαχων εγγράφων, η Δημοκρατία της Μάλτας ήταν σε θέση να αναλύσει τα έγγραφα αυτά και να επικαλεστεί, για καθένα εξ αυτών και πριν η Επιτροπή αποφασίσει επί της αρχικής και της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, ορισμένες από τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, καθώς και στο άρθρο 113 του κανονισμού 1224/2009.

113 Εξάλλου, λαμβανομένης υπόψη της παρατεθείσας στη σκέψη 97 νομολογίας, πρέπει να συνεκτιμηθεί το γεγονός ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 3, και του άρθρου 8, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή ήταν και η ίδια υποχρεωμένη να απαντήσει στην αρχική αίτηση, και εν συνεχεία στην επιβεβαιωτική αίτηση της Greenpeace, εντός προθεσμιών που δεν μπορούσαν να υπερβούν τις 30 ημέρες κατ' ανώτατο όριο.

114 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Δημοκρατία της Μάλτας δεν δύναται βασίμως να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας, καθόσον της κοινοποίησε καθυστερημένα την αρχική και την επιβεβαιωτική αίτηση και εν συνεχεία της όρισε υπερβολικά σύντομες προθεσμίες απαντήσεως.

115 Κατά συνέπεια, οι τρεις πρώτοι λόγοι απορρίπτονται ως εν μέρει αλυσιτελείς και ως εν μέρει αβάσιμοι.

3. Επί του τετάρτου λόγου, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009

116 Με τον τέταρτο λόγο, η Δημοκρατία της Μάλτας υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή, καθόσον παρέσχε στην Greenpeace πρόσβαση στα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230, παρέβη το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009. Κατά τη Δημοκρατία της Μάλτας, η διάταξη αυτή απαγορεύει, ελλείψει ρητής συναινέσεως των μαλτέζικων αρχών, τη γνωστοποίηση στο κοινό εγγράφων που έχουν διαβιβάσει στην Επιτροπή στο πλαίσιο του κανονισμού 1224/2009. Ειδικότερα, η Δημοκρατία της Μάλτας φρονεί ότι πρόκειται για ειδικές διατάξεις που, όσον αφορά τον τομέα του ελέγχου της τηρήσεως των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής, εισάγουν παρέκκλιση από τους γενικούς κανόνες περί προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα, οι οποίοι προβλέπονται με τον κανονισμό 1049/2001, και ιδίως με το άρθρο 4 του κανονισμού αυτού.

117 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της Δημοκρατίας της Μάλτας. Μεταξύ άλλων, υποστηρίζει ότι το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 πρέπει να συνδυαστεί και να εναρμονιστεί με τις διατάξεις του κανονισμού 1049/2001 και, ειδικότερα, με το άρθρο 4,

παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού, το οποίο επιτρέπει σε ένα κράτος μέλος να αντιταχθεί στη γνωστοποίηση εγγράφων προερχομένων από το ίδιο μόνο βάσει των εξαιρέσεων του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του ίδιου κανονισμού.

118 Λαμβανομένης υπόψη της επιχειρηματολογίας των διαδίκων, πρέπει να κριθεί εάν και σε ποιο βαθμό το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009, ενδεχομένως σε συνδυασμό με το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, αντιτίθεται στο να παρασχεθεί στην Greenpeace πρόσβαση στα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230 ελλείψει συναινέσεως της Δημοκρατίας της Μάλτας από την οποία και προέρχονται τα έγγραφα αυτά.

119 Προς τον σκοπό αυτόν, πρέπει, καταρχάς, να εκτεθούν οι σχετικές διατάξεις του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009 εντός του πλαισίου στο οποίο εντάσσονται, και εν συνεχεία να εξετασθεί πώς οι διατάξεις αυτές συναρμόζονται με εκείνες του κανονισμού 1049/2001.

α) Παρουσίαση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009 και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται

120 Προκαταρκτικώς, σημειώνεται ότι ο κανονισμός 1224/2009, στον τίτλο XII, ο οποίος επιγράφεται «Δεδομένα και πληροφορίες», περιλαμβάνει το κεφάλαιο II, σχετικά με την «[ε]μπιστευτικότητα των δεδομένων». Το κεφάλαιο αυτό αποτελείται από δύο μόνον άρθρα, ήτοι τα άρθρα 112 και 113, τα οποία αφορούν, αντιστοίχως, την «[π]ροστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» και την «[ε]μπιστευτικότητα ως προς το επαγγελματικό και προσωπικό απόρρητο».

121 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι τα άρθρα 112 και 113 του κανονισμού 1224/2009 αντικατέστησαν το άρθρο 37 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1993, για τη θέσπιση συστήματος ελέγχου της κοινής αλιευτικής πολιτικής (ΕΕ 1993, L 261, σ. 1). Ειδικότερα, δεδομένου ότι, κατά τον χρόνο θεσπίσεως του κανονισμού 2847/94, δεν υπήρχε γενική νομοθεσία της Ένωσης περί προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά όργανα και από τα κράτη μέλη, το άρθρο 37 του εν λόγω κανονισμού περιείχε ρυθμίσεις τόσο για την προστασία των ονομαστικών δεδομένων, στις παραγράφους 2 και 7 έως 10, όσο και για την εμπιστευτικότητα των συλλεγόμενων και ανταλλασσόμενων στο πλαίσιο του κανονισμού αυτού δεδομένων που αφορούν το επαγγελματικό και εμπορικό απόρρητο, στις παραγράφους 1 και 3 έως 6.

122 Κατά τη θέσπιση του κανονισμού 1224/2009, ο νομοθέτης της Ένωσης έλαβε υπόψη τη θέσπιση του κανονισμού (ΕΚ) 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 2001, L 8, σ. 1), καθώς και της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 1995, L 281, σ. 31).

123 Ως εκ τούτου, το άρθρο 112 του κανονισμού 1224/2009 ρυθμίζει πλέον κατά τρόπο διακριτό την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα παραπέμποντας, κατά κύριο λόγο, στον κανονισμό 45/2001, καθώς και στις εθνικές νομοθεσίες περί μεταφοράς της οδηγίας 95/46.

124 Το άρθρο 113 του κανονισμού 1224/2009 επαναλαμβάνει, σε μεγάλο βαθμό, τις λοιπές διατάξεις του άρθρου 37 του κανονισμού 2847/93 οι οποίες δεν αφορούσαν το ζήτημα της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

125 Καταρχάς, το άρθρο 113 του κανονισμού 1224/2009 περιλαμβάνει διατάξεις οι οποίες διασφαλίζουν την εμπιστευτικότητα των δεδομένων που άπτονται του επαγγελματικού και εμπορικού απόρρητου. Ειδικότερα, προβλέπεται ότι τα κράτη μέλη και η Επιτροπή λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για να εξασφαλίσουν ότι τα δεδομένα που έχουν συλλέξει και έχουν λάβει στο πλαίσιο του εν λόγω

κανονισμού εξετάζονται σύμφωνα με τους εφαρμοστέους κανόνες σχετικά με το επαγγελματικό και εμπορικό απόρρητο των δεδομένων (άρθρο 113, παράγραφος 1, του κανονισμού 1224/2009). Επίσης, τα δεδομένα που διαβιβάζονται στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού υπόκεινται στους εφαρμοστέους κανόνες όσον αφορά την εμπιστευτικότητα, οσάκις η γνωστοποίησή τους ενδέχεται να θίξει ορισμένα συμφέροντα όπως η ιδιωτική ζωή και η ακεραιότητα του ατόμου –τούτο δε σύμφωνα με τη νομοθεσία της Ένωσης σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα–, τα εμπορικά συμφέροντα φυσικού ή νομικού προσώπου, τις ένδικες διαδικασίες και την παροχή νομικών συμβουλών, ή τις δραστηριότητες επιθεωρήσεως ή έρευνας. Οι πληροφορίες που συνδέονται με αυτά τα δεδομένα επιτρέπεται, ωστόσο, να αποκαλύπτονται εφόσον αυτό είναι απαραίτητο για να παύσει ή να απαγορευθεί τυχόν παραβίαση των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής (άρθρο 113, παράγραφος 4, του κανονισμού 1224/2009).

126 Εν συνεχεία, το άρθρο 113 του κανονισμού 1224/2009 περιλαμβάνει διατάξεις οι οποίες αφορούν ειδικώς τα δεδομένα που προέρχονται από τα κράτη μέλη και τις οποίες, εξ αυτού του λόγου, επικαλείται η Δημοκρατία της Μάλτας στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς. Συναφώς, υπενθυμίζονται οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009, οι οποίες σχεδόν ταυτίζονται με εκείνες του άρθρου 37, παράγραφοι 3 και 5, του κανονισμού 2847/93 και προβλέπουν τα εξής:

«2. Τα δεδομένα που ανταλλάσσονται μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής [στο πλαίσιο του παρόντος κανονισμού] δεν διαβιβάζονται σε πρόσωπα άλλα από εκείνα των οποίων οι αρμοδιότητες στα κράτη μέλη ή στα όργανα της Κοινότητας απαιτούν να έχουν πρόσβαση σε αυτά, εκτός εάν ζητηθεί ρητή συναίνεση των κρατών μελών που τα διαβιβάζουν.

3. Τα δεδομένα [που συλλέγονται και λαμβάνονται στο πλαίσιο του παρόντος κανονισμού] χρησιμοποιούνται αποκλειστικά και μόνον για τον σκοπό που προβλέπει ο παρών κανονισμός εκτός αν οι αρχές που τα διαβιβάζουν συναινέσουν ρητώς για τη χρήση των δεδομένων για διαφορετικό σκοπό και υπό τον όρο ότι οι διατάξεις που ισχύουν στο κράτος μέλος της αρχής που λαμβάνει τα στοιχεία δεν απαγορεύουν τη χρήση αυτή.»

127 Τέλος, το άρθρο 113 του κανονισμού 1224/2009 περιλαμβάνει γενικότερες διατάξεις. Ειδικότερα, το άρθρο αυτό προβλέπει ότι δεν πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπει τη χρησιμοποίηση δεδομένων που έχουν συγκεντρωθεί δυνάμει του εν λόγω κανονισμού, στο πλαίσιο διώξεως ή μεταγενέστερων διαδικασιών λόγω της μη τηρήσεως των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής. Οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών που διαβιβάζουν τα δεδομένα ενημερώνονται για όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα εν λόγω δεδομένα χρησιμοποιούνται για τον σκοπό αυτόν (άρθρο 113, παράγραφος 6, του κανονισμού 1224/2009).

128 Στο στάδιο αυτό, διάφορα συμπεράσματα προκύπτουν από τις διατάξεις του κανονισμού 1224/2009 που μνημονεύθηκαν στις σκέψεις 120 έως 127.

129 Πρώτον, οι διατάξεις των άρθρων 112 και 113 του κανονισμού 1224/2009 δεν προορίζονται, καθεαυτές, να εφαρμοστούν επί εγγράφων, αλλά μόνον επί δεδομένων που συλλέγονται στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού.

130 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι ο κανονισμός 1224/2009 δεν ορίζει τη γενική έννοια των «δεδομένων», αλλά μόνον την ειδικότερη έννοια των «δεδομένων συστήματος παρακολούθησης σκαφών» (άρθρο 4, σημείο 12, του κανονισμού 1224/2009).

131 Εντούτοις, από το σύνολο των διατάξεων του κανονισμού αυτού και ιδίως από τα άρθρα 12, 33, 34, 63, 78, 93, 101, 109 και 116, προκύπτει ότι τα δεδομένα στα οποία αναφέρεται είναι ιδίως εκείνα που καταχωρίζονται από τα κράτη μέλη σε διάφορες ηλεκτρονικές βάσεις δεδομένων που έχουν θέσει σε λειτουργία και είναι προσβάσιμα, στο τμήμα του επίσημου διαδικτυακού τόπου όπου απαιτείται κωδικός προσβάσεως, σε περιορισμένο αριθμό χρηστών εγκεκριμένων από τα κράτη μέλη και από την

Επιτροπή. Επομένως, ο κανονισμός αυτός αφορά ιδίως δεδομένα τα οποία προέρχονται από το σύστημα παρακολουθήσεως σκαφών, δεδομένα αλιευτικών δραστηριοτήτων, και ειδικότερα τα δεδομένα του ημερολογίου αλιείας, δεδομένα της δηλώσεως εκφορτώσεως, της δηλώσεως μεταφορτώσεως και προαναγγελίας, δεδομένα από δηλώσεις αναλήψεως, παραστατικά μεταφοράς και δελτία πωλήσεως, δεδομένα που αφορούν την εμπορία αλιευτικών προϊόντων και την αδειοδότηση αλιευτικών δραστηριοτήτων, δεδομένα που αφορούν την εξάντληση των αλιευτικών δυνατοτήτων, δεδομένα προερχόμενα από εκθέσεις επιθεωρήσεως και επιτηρήσεως, δεδομένα σχετικά με την ισχύ του κινητήρα, δεδομένα του συστήματος εντοπισμού σκαφών, δεδομένα σχετικά με τις διοπτεύσεις, δεδομένα σχετικά με τις διεθνείς συμφωνίες περί αλιείας, δεδομένα σχετικά με τις εισόδους και εξόδους προς και από αλιευτικές περιοχές, θαλάσσιες περιοχές, περιοχές διακανονισμού των περιφερειακών οργανώσεων αλιείας και παρόμοιων οργανώσεων και ύδατα τρίτης χώρας, δεδομένα του συστήματος αυτόματης αναγνωρίσεως, καθώς και δεδομένα από τα εθνικά μητρώα παραβάσεων.

132 Δεύτερον, από τα άρθρα 112 και 113 του κανονισμού 1224/2009 προκύπτει ότι προβλέπονται τρία είδη προστασίας των δεδομένων που συλλέγονται στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού, εκ των οποίων το μεν πρώτο εφαρμόζεται στα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα (άρθρο 112 και άρθρο 113, παράγραφος 4, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού), το δεύτερο στα εμπιστευτικά δεδομένα που άπτονται του επαγγελματικού και εμπορικού απορρήτου (άρθρο 113, παράγραφος 1 και παράγραφος 4, στοιχείο β′, του ίδιου κανονισμού) και το τρίτο στα δεδομένα που διαβιβάζονται από κράτος μέλος (άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του ανωτέρω κανονισμού). Στην υπό κρίση διαφορά εγείρεται ζήτημα ακριβώς ως προς αυτό το τρίτο και τελευταίο είδος προστασίας.

133 Τρίτον, από αυτό καθεαυτό το γράμμα του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 προκύπτει ότι τα δεδομένα που συλλέγονται και αποστέλλονται από ένα κράτος μέλος στην Επιτροπή στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού δεν επιτρέπεται, καταρχήν, να διαβιβασθούν σε πρόσωπα πέραν εκείνων των οποίων οι αρμοδιότητες απαιτούν να έχουν πρόσβαση σε αυτά ούτε να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς πέραν των προβλεπόμενων στον κανονισμό αυτό, εκτός εάν παρασχεθεί ρητή συναίνεση των κρατών μελών που τα διαβιβάζουν.

134 Μόνον οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1224/2009 θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι επιτρέπουν, κατ' εξαίρεση και σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, τη γνωστοποίηση δεδομένων προερχομένων από κράτος μέλος χωρίς τη συναίνεσή του. Ειδικότερα, αφενός, οι διατάξεις αυτές, οι οποίες υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 125 και 127 ανωτέρω, επιτρέπουν, σε κάθε περίπτωση, τη γνωστοποίηση ή τη χρήση ορισμένων δεδομένων με σκοπό την άρση ή την καταστολή παραβάσεως των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής. Αφετέρου, το άρθρο 113, παράγραφος 6, του κανονισμού 1224/2009 προβλέπει ότι το κράτος μέλος το οποίο διαβιβάζει τα δεδομένα απλώς ενημερώνεται για τη χρήση τους στο πλαίσιο δικαστικών διώξεων ή διοικητικών διαδικασιών.

135 Απομένει να εξεταστεί η σχέση των διατάξεων του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 και των διατάξεων του κανονισμού 1049/2001.

β) Σχέση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009 με τον κανονισμό 1049/2001

136 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι οι κανονισμοί 1049/2001 και 1224/2009 έχουν διαφορετικούς σκοπούς. Ο πρώτος κανονισμός έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει τη μεγαλύτερη δυνατή διαφάνεια της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων από τις δημόσιες αρχές, καθώς και των στοιχείων στα οποία στηρίζονται οι αποφάσεις τους. Επομένως, ο κανονισμός αυτός επιδιώκει να διευκολύνει κατά τον μέγιστο δυνατό βαθμό την άσκηση του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα, καθώς και να προαγάγει την εφαρμογή ορθών διοικητικών πρακτικών (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, σκέψη 49). Ο δεύτερος κανονισμός έχει ως σκοπό, σύμφωνα με το άρθρο 1, να θεσπίσει σύστημα ελέγχου, επιθεωρήσεως και συμμορφώσεως, προκειμένου να εξασφαλιστεί η τήρηση των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής.

137 Εν προκειμένω, οι κανονισμοί 1049/2001 και 1224/2009 δεν περιέχουν διάταξη που να προβλέπει ρητώς την υπεροχή του ενός επί του άλλου. Επομένως, πρέπει να διασφαλίζεται ότι καθένας από τους κανονισμούς αυτούς πρέπει να εφαρμόζεται κατά τρόπο συμβατό με την εφαρμογή του άλλου και, επομένως, να καθίσταται δυνατή η εφαρμογή αμφότερων κατά τρόπο συνεκτικό (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, σκέψη 56, και της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 110).

138 Δεύτερον, λαμβανομένης υπόψη της επισημάνσεως στη σκέψη 129 ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 δεν έχουν, καθεαυτές, ως σκοπό να ρυθμίσουν τους όρους προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα που διαβιβάζονται από ένα κράτος μέλος στην Επιτροπή στο πλαίσιο του κανονισμού αυτού. Πράγματι, οι διατάξεις αυτές έχουν ως αποκλειστικό σκοπό να διευκρινίσουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες επιτρέπεται η διαβίβαση και η χρήση δεδομένων που συλλέγονται και διαβιβάζονται από ένα κράτος μέλος στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού.

139 Ως εκ τούτου, οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 δεν συνιστούν, καθεαυτές, ειδικές διατάξεις παρεκκλίνουσες από τους γενικούς κανόνες περί προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα, οι οποίοι προβλέπονται με τον κανονισμό 1049/2001, αλλ' αντιθέτως προσιδιάζουν σε ιδιαίτερης φύσεως κανόνες οι οποίοι διασφαλίζουν ενισχυμένη προστασία ορισμένων δεδομένων, προσωπικού χαρακτήρα ή μη και ανεξαρτήτως του βαθμού εμπιστευτικότητάς τους, απλώς και μόνον για τον λόγο ότι αυτά έχουν διαβιβαστεί από κράτος μέλος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο κανονισμός 1224/2009, ο οποίος δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα, δεν παραπέμπει στον κανονισμό 1049/2001 ενώ, κατά το μέρος που περιλαμβάνει διατάξεις σχετικά με την προστασία των δεδομένων και ιδίως των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, μνημονεύει, ιδίως στο άρθρο 112, τον κανονισμό 45/2001.

140 Ωστόσο, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 137 ανωτέρω, τόσο ο κανονισμός 1049/2001 όσο και ο κανονισμός 1224/2009 πρέπει να εφαρμόζονται κατά τρόπο συνεκτικό.

141 Επίσης, οσάκις, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, τα έγγραφα τα οποία αφορά η αίτηση προσβάσεως άπτονται ειδικού τομέα του δικαίου της Ένωσης, όπως εν προκειμένω το καθεστώς ελέγχου για τη διασφάλιση της τηρήσεως των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής, οι κανόνες περί προσβάσεως στα έγγραφα, ιδίως οι προβλεπόμενοι με το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, δεν μπορούν να εφαρμόζονται και να ερμηνεύονται χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι ιδιαίτεροι κανόνες που διέπουν τη διαβίβαση και τη χρήση των περιλαμβανόμενων στα έγγραφα αυτά δεδομένων, οι οποίοι προβλέπονται, στη συγκεκριμένη περίπτωση, με το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 83, και της 26ης Απριλίου 2016, Strack κατά Επιτροπής, T-221/08, EU:T:2016:242, μη δημοσιευθείσα, σκέψη 154).

142 Κατά συνέπεια, εφόσον με αίτηση βασιζόμενη στον κανονισμό 1049/2001 ζητείται πρόσβαση σε έγγραφα που περιέχουν δεδομένα κατά την έννοια του κανονισμού 1224/2009, οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του τελευταίου αυτού κανονισμού εφαρμόζονται πλήρως (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, σκέψη 63, και της 2ας Οκτωβρίου 2014, Strack κατά Επιτροπής, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, σκέψη 70).

143 Τρίτον, λαμβανομένων υπόψη των επισημάνσεων στις σκέψεις 133 και 134 ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι, υπό την επιφύλαξη τυχόν παρεκκλίσεων προβλεπόμενων με τις διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1224/2009, οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του ίδιου κανονισμού, που εφαρμόζονται στα δεδομένα τα οποία περιέχονται σε έγγραφο διαβιβασθέν

από κράτος μέλος στην Επιτροπή στο πλαίσιο του συγκεκριμένου κανονισμού, εξαρτούν κάθε διαβίβαση ή χρήση των εν λόγω δεδομένων η οποία δεν προβλέπεται στον εν λόγω κανονισμό από τη ρητή συναίνεση του οικείου κράτους μέλους.

144 Συναφώς, πρώτον, το γράμμα του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009, το οποίο υπομνήσθηκε στη σκέψη 126 ανωτέρω, διαφέρει σαφώς από το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, το οποίο υπομνήσθηκε στις σκέψεις 39 και 94 ανωτέρω. Ειδικότερα, οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 απαγορεύουν, καταρχήν, ορισμένες μορφές διαβιβάσεως ή χρήσεως των δεδομένων που έχουν αποσταλεί από κράτος μέλος, εκτός εάν το τελευταίο συναινεί ρητώς ως προς αυτό. Αντιθέτως, και μολονότι από το άρθρο 2, παράγραφος 1 του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει ότι τα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που προέρχονται από τα κράτη μέλη, μπορούν, καταρχήν, να δοθούν στη δημοσιότητα, το άρθρο 4, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού προβλέπει απλώς ότι ένα κράτος μέλος δύναται να ζητήσει να μην γνωστοποιηθεί έγγραφο προερχόμενο από το ίδιο χωρίς προηγούμενη συναίνεσή του.

145 Εντούτοις, το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 είναι διατυπωμένο κατά τρόπο παρεμφερή προς το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, κατά το οποίο «τα ευαίσθητα έγγραφα […] δίδονται στη δημοσιότητα μόνον μετά από σύμφωνη γνώμη του συντάκτη τους». Όμως, από το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει ότι η αρχή η οποία συνέταξε ευαίσθητο έγγραφο έχει το δικαίωμα να αντιταχθεί στη γνωστοποίηση του περιεχομένου του εν λόγω εγγράφου (απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 101).

146 Επομένως, το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 δεν προβλέπει απλώς, όπως το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, ότι, οσάκις ένα κράτος μέλος έχει υποβάλει σχετικώς ειδικό αίτημα, δεν είναι δυνατή κατόπιν τούτου η γνωστοποίηση εγγράφου προερχόμενου από αυτό χωρίς την προηγούμενη συναίνεσή του, αλλά, κατά το πρότυπο του άρθρου 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, ανάγει την προηγούμενη και ρητή συναίνεση του κράτους μέλους σε απαρέγκλιτη προϋπόθεση για ορισμένες μορφές διαβιβάσεως και χρήσεως των δεδομένων που έχει αποστείλει το εν λόγω κράτος μέλος (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψεις 47 και 78).

147 Δεύτερον, προκύπτει ότι, όσον αφορά δεδομένα που διαβιβάζονται από κράτος μέλος στο πλαίσιο του κανονισμού 1224/2009, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να διατηρήσει, υπό ορισμένη μορφή, τον γνωστό ως κανόνα του συντάκτη, ο οποίος καταρχήν καταργήθηκε, στον τομέα της προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα, με τον κανονισμό 1049/2001. Κατά τον κανόνα αυτό, ως είχε πριν την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1049/2001, οσάκις έγγραφο ευρισκόμενο στην κατοχή θεσμικού οργάνου έχει συνταχθεί από τρίτον, η αίτηση προσβάσεως στο έγγραφο πρέπει να υποβάλλεται απευθείας στον συντάκτη του εγγράφου αυτού (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 56).

148 Συναφώς, ήδη επισημάνθηκε στη σκέψη 126 ανωτέρω ότι οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 ταυτίζονται, κατ' ουσίαν, με εκείνες του άρθρου 37, παράγραφοι 3 και 5, του κανονισμού 2847/93, που ίσχυαν πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1049/2001. Κατά τη θέσπιση του κανονισμού 1224/2009 και στο πλαίσιο της ομάδας εργασίας για την «Εσωτερική και εξωτερική αλιευτική πολιτική» του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η σουηδική αντιπροσωπεία εξέφρασε την αντίθεσή της στη διατήρηση του κανόνα του συντάκτη, διότι κατ' αυτήν ο εν λόγω κανόνας ήταν ασύμβατος με τον κανονισμό 1049/2001, ο οποίος είχε εν τω μεταξύ τεθεί σε ισχύ. Για τον λόγο αυτόν, η εν λόγω αντιπροσωπεία είχε προτείνει διαφορετική διατύπωση του μετέπειτα άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009, ώστε να προβλέπεται απλή διαβούλευση με τις αρχές οι οποίες διαβίβασαν τα δεδομένα. Εντούτοις, το Συμβούλιο υιοθέτησε

τελικώς την πρόταση της Επιτροπής, με την οποία επαναλαμβάνονταν χωρίς ουσιαστική τροποποίηση οι διατάξεις που προηγουμένως περιλαμβάνονταν στο άρθρο 37, παράγραφοι 3 και 5, του κανονισμού 2847/93.

149 Επομένως, θεσπίζοντας το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να διατηρήσει το δικαίωμα του κράτους μέλους το οποίο έχει διαβιβάσει δεδομένα στο πλαίσιο του συγκεκριμένου κανονισμού να παρακολουθεί και να ελέγχει κάθε μορφή διαβιβάσεως ή χρήσεως των δεδομένων αυτών, η οποία δεν προβλέπεται από τον συγκεκριμένο κανονισμό.

150 Τρίτον, η απαγόρευση διαβιβάσεως ή χρήσεως δεδομένων που έχουν αποσταλεί από κράτος μέλος, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009, εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες το οικείο κράτος μέλος δεν έχει συναινέσει ρητώς στην εν λόγω διαβίβαση ή στην εν λόγω χρήση.

151 Επομένως, σε αντίθεση με όσα έχουν κριθεί αναφορικά με τον περιορισμό που προβλέπει, στον τομέα της προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα, το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψεις 47 και 99), η εφαρμογή του προβλεπόμενου με το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 περιορισμού δεν εξαρτάται ούτε από ρητή και προηγούμενη έκφραση της βουλήσεως του οικείου κράτους μέλους, ούτε από εκ μέρους του επίκληση εξαιρέσεως προβλεπόμενης στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 ή στο άρθρο 113, παράγραφος 4, του κανονισμού 1224/2009, ούτε από την αιτιολόγηση τυχόν αντιθέσεώς του στη γνωστοποίηση.

152 Τέταρτον, η απαγόρευση διαβιβάσεως ή χρήσεως κατά το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009, δεδομένου ότι αποτελεί ευθεία συνέπεια της ελλείψεως ρητής συναινέσεως του κράτους μέλους που έχει αποστείλει δεδομένα, δεν βασίζεται σε ουσιαστικής φύσεως εξαίρεση, όπως είναι η σχετική με την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, καθώς και κατά το άρθρο 113, παράγραφος 4, στοιχείο δ', του κανονισμού 1224/2009. Επομένως, η εν λόγω απαγόρευση δεν εκλείπει, όπως διατείνεται η Επιτροπή, κατά τον χρόνο περατώσεως διοικητικής έρευνας κινηθείσας δυνάμει του άρθρου 102, παράγραφος 2, του κανονισμού 1224/2009, αλλά παύει να ισχύει μόνο τη στιγμή κατά την οποία το κράτος το οποίο έχει αποστείλει τα επίμαχα δεδομένα συναινέσει ρητώς στη διαβίβαση ή στη χρήση τους.

153 Τέταρτον και τελευταίο, η γνωστοποίηση στο κοινό, και ιδίως σε μη κυβερνητική οργάνωση, εγγράφου το οποίο περιέχει δεδομένα που έχουν αποσταλεί από κράτος μέλος στο πλαίσιο του κανονισμού 1224/2009 συνιστά, προφανώς, μη προβλεπόμενη από τον κανονισμό αυτόν μορφή διαβιβάσεως και χρήσεως των εν λόγω δεδομένων. Εξάλλου, η Δημοκρατία της Μάλτας υποστηρίζει ότι, κατά τη θέσπιση του κανονισμού 1224/2009, και ειδικότερα της ρυθμίσεως που περιλαμβάνεται πλέον στο άρθρο 113, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού και η οποία απαγορεύει τη χρήση αυτού του είδους δεδομένων για κάθε «διαφορετικό σκοπό από εκείνους που προβλέπονται από τον [συγκεκριμένο] κανονισμό», η Επιτροπή είχε εξηγήσει, στο πλαίσιο της ομάδας εργασίας «Εσωτερική και εξωτερική αλιευτική πολιτική» του Συμβουλίου και απαντώντας σε ερώτημα της φινλαδικής αντιπροσωπείας, ότι ο όρος «διαφορετικοί σκοποί», ο οποίος περιλαμβάνεται στη συγκεκριμένη διάταξη, θα μπορούσε να αναφέρεται, μεταξύ άλλων, και στη δημοσίευση δεδομένων από μη κυβερνητική οργάνωση.

154 Κατόπιν των ανωτέρω, προκύπτει ότι οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 απαγορεύουν, καταρχήν, τη γνωστοποίηση στο κοινό, και ιδίως σε μη κυβερνητική οργάνωση, δυνάμει του κανονισμού 1049/2001, εγγράφων από τα οποία δεν έχουν απαλειφθεί δεδομένα που διαβιβάστηκαν από κράτος μέλος στην Επιτροπή στο πλαίσιο του

κανονισμού 1224/2009, εφόσον το εν λόγω κράτος μέλος δεν συναίνεσε ρητώς στη γνωστοποίηση αυτή και, κατά μείζονα λόγο εφόσον, όπως εν προκειμένω, το οικείο κράτος μέλος αντιτάχθηκε ρητώς σε αυτήν.

155 Η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να ανατραπεί από την επιχειρηματολογία της Επιτροπής κατά την οποία, εάν ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπιζε κανόνα που υπονόμευε την εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001, το αποτέλεσμα θα ήταν να πάψουν οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 να έχουν νομική βάση και να θιγεί δυσανάλογα το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθώς και με το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

156 Ειδικότερα, πρώτον, κατά πάγια νομολογία, η επιλογή της νομικής βάσεως πράξεως της Ένωσης πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά και δεκτικά δικαστικού ελέγχου στοιχεία, μεταξύ των οποίων ο σκοπός και το περιεχόμενο της πράξεως αυτής. Αν από την εξέταση πράξεως της Ένωσης προκύπτει ότι αυτή επιδιώκει δύο σκοπούς ή ότι αποτελείται από δύο στοιχεία, και αν ο ένας από τους σκοπούς ή τα στοιχεία αυτά μπορεί να χαρακτηριστεί κύριος ή πρωτεύων, ενώ ο άλλος έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα, η πράξη πρέπει να στηρίζεται σε μία και μόνη νομική βάση, δηλαδή σε εκείνη που επιβάλλεται από τον κύριο ή τον πρωτεύοντα σκοπό ή στοιχείο (βλ. αποφάσεις της 30ής Ιανουαρίου 2001, Ισπανία κατά Συμβουλίου, C-36/98, EU:C:2001:64, σκέψεις 58 και 59 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 14ης Ιουνίου 2016, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-263/14, EU:C:2016:435, σκέψεις 43 και 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

157 Αφενός, είναι σαφές, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 136 ανωτέρω, ότι ο κανονισμός 1224/2009 έχει ως κύριο σκοπό να θεσπίσει σύστημα ελέγχου, επιθεωρήσεως και συμμορφώσεως, προκειμένου να εξασφαλιστεί η τήρηση των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής. Αφετέρου, το περιεχόμενο του κανονισμού 1224/2009 αφορά πρωτευόντως την κοινή αλιευτική πολιτική, έστω και αν προβλέπει τη συλλογή και ανταλλαγή διαφόρων δεδομένων σχετικών με την εν λόγω πολιτική. Δευτερευόντως και μόνον ο κανονισμός 1224/2009 περιλαμβάνει, ιδίως στα άρθρα 112 και 113, διατάξεις σχετικές με την προστασία των δεδομένων και, ειδικότερα, διατάξεις που ρυθμίζουν και περιορίζουν τη διαβίβαση και τη χρήση των δεδομένων που αποστέλλονται από τα κράτη μέλη.

158 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο έπρεπε να εκδώσει τον κανονισμό 1224/2009 αποκλειστικώς βάσει του άρθρου 43 ΣΛΕΕ, που αφορά την κοινή γεωργική πολιτική η οποία περιλαμβάνει την κοινή αλιευτική πολιτική. Ειδικότερα, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να θεσπίσει το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού ούτε βάσει του άρθρου 16 ΣΛΕΕ, το οποίο αφορά την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ούτε βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, το οποίο αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο μπορούσε νομίμως να θεσπίσει, στο πλαίσιο του κανονισμού 1224/2009, ιδιαίτερους κανόνες διέποντες την πρόσβαση στα δεδομένα που διαβιβάζονται από κράτος μέλος κατ' εφαρμογήν του εν λόγω κανονισμού, ακόμα και αν οι ιδιαίτεροι αυτοί κανόνες έχουν, στην πράξη, ως συνέπεια τον περιορισμό της προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα που περιέχουν τέτοια δεδομένα.

159 Δεύτερον, ασφαλώς και αληθεύει, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 42 ανωτέρω, ότι, αφενός, το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, και, αφετέρου, το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, προβλέπουν ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που διαμένει ή διατηρεί την καταστατική έδρα του σε κράτος μέλος έχει δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης, ανεξαρτήτως υποθέματος.

160 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, προβλέπει ότι οι προϋποθέσεις και τα όρια του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα καθορίζονται από τον νομοθέτη της Ένωσης μέσω κανονισμών. Επομένως, το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, όπως καθιερώνεται και διασφαλίζεται από τις Συνθήκες, δεν αποτελεί γενικό και απόλυτο δικαίωμα, αλλά επιδέχεται οριοθέτηση και περιορισμούς.

161 Ειδικότερα, σημειώνεται ότι ο περιορισμός προσβάσεως στα δεδομένα που προβλέπεται στο άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 εφαρμόζεται μόνο στα δεδομένα που προέρχονται από τα κράτη μέλη και απορρέει, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 147 ανωτέρω, από τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να διατηρήσει σε ισχύ, υπό ορισμένη μορφή, τον κανόνα του συντάκτη, ο οποίος επιτρέπει την υποβολή αιτήσεως προσβάσεως σε ένα έγγραφο απευθείας στον συντάκτη του. Επομένως, τίποτα δεν απαγορεύει σε πρόσωπο το οποίο επιθυμεί πρόσβαση σε έγγραφο που περιέχει δεδομένα διαβιβασθέντα από κράτος μέλος στο πλαίσιο του κανονισμού 1224/2009 να ζητήσει απευθείας από το εν λόγω κράτος μέλος την παροχή προσβάσεως στο συγκεκριμένο έγγραφο. Εν τοιαύτη περιπτώσει, η αίτηση προσβάσεως εξετάζεται σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους.

162 Ως εκ τούτου, οι διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του ίδιου κανονισμού, καίτοι ανάγουν την προηγούμενη και ρητή συναίνεση του οικείου κράτους μέλους σε απαρέγκλιτη προϋπόθεση της γνωστοποιήσεως δεδομένων που έχουν διαβιβασθεί από κράτος μέλος στο πλαίσιο του κανονισμού 1224/2009, δεν καθιστούν πάντως αδύνατη ή υπέρμετρα δυσχερή την πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία περιέχουν τα δεδομένα αυτά. Κατά συνέπεια, οι ανωτέρω διατάξεις δεν θίγουν δυσανάλογα το δικαίωμα προσβάσεως το οποίο κατοχυρώνεται, αφενός, με το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και, αφετέρου, με το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

163 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων θα εξετασθεί εάν, εν προκειμένω, το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009, απαγόρευε τη γνωστοποίηση των εγγράφων υπ' αριθ. 112 έως 230 στην Greenpeace.

γ) Εξέταση του βασίμου του λόγου ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009

164 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι η Δημοκρατία της Μάλτας διευκρινίζει ότι τα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230 αντηλλάγησαν μεταξύ της ίδιας και της Επιτροπής στο πλαίσιο του κανονισμού 1224/2009 και ότι περιέχουν δεδομένα κατά την έννοια του εν λόγω κανονισμού. Ειδικότερα, λόγου χάρη, ορισμένα εξ αυτών των εγγράφων περιέχουν, όπως υποστηρίζει η Δημοκρατία της Μάλτας, δεδομένα σχετικά με τη θέση των αλιευτικών σκαφών ή σχετικά με τις δραστηριότητες λιβυκών αλιευτικών σκαφών. Άλλα έγγραφα συνίστανται σε λεπτομερείς εκθέσεις, εκθέσεις επιθεωρήσεως, δηλώσεις θαλάσσιας μεταφοράς και εγκλωβισμού που έχουν συνταχθεί από Μαλτέζους και διεθνείς παρατηρητές. Τέλος, ορισμένα έγγραφα συντάχθηκαν στο πλαίσιο της διοικητικής έρευνας που κινήθηκε από τη Δημοκρατία της Μάλτας και, μεταγενέστερα, στο πλαίσιο της παρακολουθήσεως της έρευνας αυτής από την Επιτροπή.

165 Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί την ανωτέρω περιγραφή των επίμαχων εγγράφων. Ειδικότερα, δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι τα έγγραφα αυτά αντηλλάγησαν στο πλαίσιο του κανονισμού 1224/2009 και ότι περιέχουν δεδομένα κατά την έννοια του εν λόγω κανονισμού.

166 Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι τα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230, τα οποία προσκόμισε η Δημοκρατία της Μάλτας, αντιστοιχούν στην περιγραφή της τελευταίας, και ότι περιέχουν δεδομένα, ιδίως αριθμητικά ή τεχνικής φύσεως, ίδιου τύπου με εκείνα που μνημονεύονται στον κανονισμό 1224/2009 και υπομνήσθηκαν στη σκέψη 131 ανωτέρω.

167 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009 τύγχανε εφαρμογής στα δεδομένα που περιέχονταν στα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230.

168 Ως εκ τούτου, μόνο εάν ενδεχομένως στηριζόταν στις διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1224/2009, θα μπορούσε η Επιτροπή να γνωστοποιήσει και, ειδικότερα, να διαβιβάσει σε μη κυβερνητική οργάνωση τα δεδομένα που περιέχονταν στα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230 χωρίς τη ρητή συναίνεση της Δημοκρατίας της Μάλτας.

169 Όμως, εν προκειμένω, αφενός, δεν αμφισβητείται ότι η Δημοκρατία της Μάλτας ουδέποτε συναίνεσε ρητώς στη διαβίβαση προς την Greenpeace των δεδομένων που περιέχονταν στα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230 αλλά ότι, αντιθέτως, αντιτάχθηκε ρητώς σε αυτήν, ιδίως με τις επιστολές της 30ής Νοεμβρίου 2015 και της 3ης και της 27ης Μαΐου 2016. Αφετέρου, η Επιτροπή ουδέποτε απέδειξε, ούτε εξάλλου ισχυρίστηκε, ότι η γνωστοποίηση στην Greenpeace των δεδομένων που περιέχονταν στα έγγραφα αυτά ήταν αναγκαία για την άρση ή την καταστολή παραβάσεως των κανόνων της κοινής αλιευτικής πολιτικής.

170 Εξάλλου, δεδομένων όσων επισημάνθηκαν στη σκέψη 153 ανωτέρω, η Επιτροπή δεν δύναται βασίμως να υποστηρίξει ότι η ρητή συναίνεση της Δημοκρατίας της Μάλτας στη διαβίβαση ή στη χρήση των δεδομένων που είχαν αποσταλεί από τις μαλτεζικές αρχές δεν ήταν πλέον αναγκαία για τον λόγο ότι η διοικητική έρευνα είχε περατωθεί το 2011 και η Δημοκρατία της Μάλτας είχε θέσει σε εφαρμογή, από τον Φεβρουάριο του 2013 και μάλιστα κατά τρόπο ικανοποιητικό, το σχέδιο δράσεως που καταρτίστηκε κατόπιν αυτής της έρευνας.

171 Κατά συνέπεια, ελλείψει συμφωνίας των μαλτέζικων αρχών, η Επιτροπή δεν μπορούσε νομίμως να παράσχει πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα, παρά μόνον εάν είχε προηγουμένως απαλείψει το σύνολο των περιλαμβανόμενων στα έγγραφα αυτά δεδομένων που εμπίπτουν στον κανονισμό 1224/2009.

172 Διαπιστώνεται, εντούτοις, ότι η Επιτροπή αποφάσισε να γνωστοποιήσει στην Greenpeace τα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230, από τα οποία απαλείφθηκαν μόνον τα περιλαμβανόμενα σε αυτά δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, χωρίς να λάβει υπόψη ότι τα έγγραφα αυτά περιείχαν επίσης δεδομένα κατά τη γενικότερη έννοια του κανονισμού 1224/2009. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι σε κανένα χρονικό σημείο η Επιτροπή δεν διερεύνησε εάν τα τελευταία αυτά δεδομένα μπορούσαν όντως να διαχωρισθούν από τα έγγραφα που τα περιείχαν και εάν, κατά συνέπεια, της ήταν δυνατόν να παράσχει πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα κατόπιν απαλοιφής των εν λόγω δεδομένων.

173 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Δημοκρατία της Μάλτας βασίμως υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, καθόσον παρέσχε στην Greenpeace πρόσβαση στα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230 και, κατά συνέπεια, στα δεδομένα που αυτά περιείχαν, παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 113, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1224/2009.

174 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος, ο οποίος προβλήθηκε μόνον αναφορικά με τα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230, πρέπει να γίνει δεκτός.

175 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, προκύπτει, αφενός, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί κατά το μέρος που με αυτήν παρέχεται στην Greenpeace πρόσβαση στα έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230, και, αφετέρου, ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

IV. Επί των δικαστικών εξόδων

176 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

177 Εν προκειμένω, η Επιτροπή ηττήθηκε όσον αφορά τη γνωστοποίηση των εγγράφων υπ' αριθ. 112 έως 230 και η Δημοκρατία της Μάλτας ηττήθηκε όσον αφορά τη γνωστοποίηση των εγγράφων υπ' αριθ. 1 έως 111 και 231 έως 240. Επομένως, κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αφορούν τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση του γενικού γραμματέα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 13ης Ιουλίου 2016, επί επιβεβαιωτικής αιτήσεως προσβάσεως της Greenpeace σε έγγραφα σχετικά με φερόμενη ως παράνομη αποστολή ζώντος τόνου από την Τυνησία στη Μάλτα, κατά το μέρος που με την απόφαση αυτή παρέχεται στην Greenpeace πρόσβαση στα περιλαμβανόμενα στο παράρτημα Β έγγραφα υπ' αριθ. 112 έως 230.**

2) **Απορρίπτει, κατά τα λοιπά, την προσφυγή.**

3) **Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αφορούν τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.**

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Μαΐου 2018.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

I. Ιστορικό της διαφοράς 1

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 5

III. Σκεπτικό 5

A. Επί του παραδεκτού 6

1. Επί του παραδεκτού των αιτημάτων της Δημοκρατίας της Μάλτας και των τεσσάρων πρώτων λόγων που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων αυτών 6

2. Επί του παραδεκτού του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως 8

B. Επί της ουσίας 8

1. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως 8

2. Επί των τριών πρώτων λόγων, οι οποίοι αφορούν τη διαδικασία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως 11

α) Λυσιτέλεια των τριών πρώτων λόγων 12

1) Διαδικαστικοί κανόνες των άρθρων 6 έως 8 του κανονισμού 1049/2001 12

2) Διαδικαστικοί κανόνες του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 1049/2001 ή απορρέοντες από την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας 15

β) Εξέταση του βασίμου των αιτιάσεων περί καθορισμού υπερβολικά σύντομων προθεσμιών απαντήσεως, καθώς και περί παραβάσεως της υποχρεώσεως ειλικρινούς συνεργασίας 17

3. Επί του τετάρτου λόγου, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009 18

α) Παρουσίαση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009 και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται 19

β) Σχέση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009 με τον κανονισμό 1049/2001 21

γ) Εξέταση του βασίμου του λόγου ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 113 του κανονισμού 1224/2009 26

IV. Επί των δικαστικών εξόδων 27

i — Στις λέξεις-κλειδιά της αποφάσεως έγινε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την αρχική ανάρτησή της στην ψηφιακή Συλλογή της νομολογίας του Δικαστηρίου.